

Glasnik

Hrvatskoga uljudbenog pokreta

Online tjednik za društvena pitanja

Godina I. - Broj 7

izlazi subotom

Zagreb, 19. travnja 2008.

Sadržaj:

- 2.....Razgovor
- 6.....Zgodopis
- 13.....Osvrti
- 22.....Haag
- 24.....Hrvatski jezik
- 26.....Podlistak
- 30.....Roman
- 33.....Ispovjednikov kutak
- 34.....Kola i
- 35..... itatelji

Razgovor

Tako je. ovjek sam s bogatim i sadržajnim životopisom, ali uvijek istim. U poduze u Proizvodnja opruga POB, vlasništvo Stjepana Babi a i Franje Fofonjke, zaposlio sam se 1978. godine. Tu sam radio godinu i pol dana, a onda sam prešao raditi u metalSKU industriju, to nije re eno u poduze e „Tehnika“ Bjelovar, gdje sam radio punih 12 i pol godina, sve dok se to poduze e nije raspalo u pretvorbi.

Stranica 2

Zgodopis

Na kraju poželimo našem dragom i voljenom Stjepanu Mesi u da uspije na vrijeme progurati Protuustaski zakon. Mislim dok još ima vremena i dok je on u životu.

Malo, ali nadamo se, dovoljno.“

Stranica 8

BANJICA

U sovjetskim a kim knjigama pisalo je da su u koncentracijskom logoru na Banjici u Beogradu tijekom Drugog svjetskog rata pobijene na stotine tisu a Hrvata (zapravo „vosemsot tija Horvatov“). Sovjetskog Saveza nema više, što nije nikakva šteta, ali nema više niti navedenih knjiga, što je itekako velika šteta, a koje bi govorile o tom strašnom genocidu po injenom nad Hrvatima. I to usred „srpske prestonice“.

Tih knjiga više nema, niti se o tom zlo inu nad zlo inima uopće smije išta govoriti. Jedva se nešto na e, tu i tamo, ali pisano na poznati na in: Istina, dogodilo se. Nu, nema vjerodostojnih injenica o tome. Bolje je šutjeti. Moglo bi se nekoga uvrijediti. Bože sa uvaj.

Hr.wikipedia.org:

„Koncentracijski logor Banjica osnovan je u srpnju 1941., a zatvoren je u rujnu 1944. na prostoru vojarnje Jugoslavenske vojske. Logor je imao dvije sekcije u kojoj je jedna bila u nadležnosti Srpske policije, dok je drugi dio bio u nadležnosti Gestapa. Prvi zatvorenici dovedeni su 9. svibnja 1941. Zatvorenici su bili: Židovi, Romi, a od 1941. kada je Beograd proglašen Judenfrei uglavnom protivnici Nedi e-

vog režima, ve inom zarobljeni partizani i srpski komunisti. Banjica je bio sabirni i egzekucijski logor. Mnogi zatvorenici iz Banjice bili su preba eni u druge koncentracijske i radne logore koje su Nijemci držali pod svojom kontrolom u okupiranoj Europi. Broj žrtava procjenjuje se na izme u 27.000 do 80.000, no broj nikada ne e biti poznat zbog toga što je mnogo dokumentacije bilo uništeno 1943., a i mnoga tijela koja su bila pokopana na podru ju logora bila su preba ena na druga mjesta ili su bila uništena.“

Me utim, kad su Hrvati u pitanju, kad se govori o Jasenovcu, onda je to nešto drugo. Posve druga pri a. Od buhe pravi se slon, a koje možda i nije bilo. Truba i zla, zvali se oni Alen Budaj, Ivan Fumi ili Stjepan Mesi , svejedno, uporno ustraju u tome. Uvijek s istim i jasnim ciljem: Odraditi zada u koju su preuzeli od Ne astivog. Sve protiv Hrvata i Hrvatske, sve za komunizam i za Jugoslaviju.

Jer, i tako se zaslužuje svakodnevna korica kruha.

Stoga, ne dajmo se zbuniti, kamo li uplašiti. Idimo svojim putem. Naprijed. I bez obaziranja. Lavež e ve malo po malo prestatu.

KAD ĆE STJEPAN MESIĆ VEĆ JEDNOM SJESTI NA OPTUŽENIČKU KLUPU?

dr. sc. Tomislav Dragun

RAZGOVARAMO S BRANKOM STOJKOVIĆEM, PREDSEDNIKOM HRVATSKE UDRUGE ZA OSTVARENJE I PROMJENJENJE GRAĐANSKIH PRAVA „ŠTIT“ IZ BJELOVARA

Pitanje:

Tko ste Vi g. Stojković u?

Odgovor:

Ja sam Branko Stojković. Rođen sam 26. lipnja 1958. godine u Bjelovaru, znači rođeni sam Bjelovarac. Osnovnu i srednju školu pohađao sam u Bjelovaru. Završio sam Tehničku školu (četiri godine) usmjerenja alatni ar. Izvanredno sam studirao u Križevcima na Poljoprivredno-strojarstvu fakultetu. Nisam do danas završio studij.

Pitanje:

Pravi ste Bjelovarac?

Odgovor:

Samo donekle. Sin sam majke Drine rođene Pezer, koja je rodom iz Donjih Mamića kraj Ljubuškog u Hercegovini. Moja obitelj po majci još uvijek tamo živi.

Pitanje:

Onda, ne treba Vas pitati na kojoj ste strani.

Odgovor:

Suvišno. Eto, na primjer, ministar NDH Andrija Artuković naš je rođak. Od moje mame sva rodbina bila je u regularnoj ustaškoj vojsci. Majin brat Franjo Pezer bio je predstojnik ustaškog ureda u Mostaru. Njen drugi brat

Ante Pezer ubijen je u Grubišnom Polju 1943. godine kada su partizani to mjesto napali. On i još desetak ustaških mladića tada su ubijeni. Brat od mame Rade Pezer živi u Njemačkoj u Bremenu, ustaški je satnik.

Pitanje:

Dobro. Sve je jasno. Međutim, kako su se Pezeri našli na sjeveru Hrvatske?

Odgovor:

Moja mama doselila je iz Hercegovine u Grubišno Polje za vrijeme NDH, i to odmah 1941. godine sa svojom majkom Danicom i sestrama Dragicom, Katom, Ivankom, Šimicom i bratom Antom. Tu su živjeli do 1943. godine kada su se preselili u Bjelovar.

Pitanje:

I ostali su u Grubišnom Polju?

Odgovor:

Ne. Moja mama upoznala se sa ocem Milanom (Dimitrijević) Stojkovićem u Bjelovaru, gdje su se onda i vjenčali u rimokatoličkoj župi 1945. godine. Moj

otac je rođen u Makedoniji, u Belovištu općina Tetovo. U Bjelovar se doselio 1945. godine.

Pitanje:

Nastavila je mirno živjeti u Bjelovaru?

Odgovor:

Mirno, ali politički jasno određena. Bila je, uz ostalo, sudionik Hrvatskog proljeća 1971. godine (kada su redom zatvarali). Obitelj mi je vrlo religiozna. U bivšoj državi nitko nije obnašao nikakvu društvenu funkciju. Bili smo žrtve u stalnoj provjeravanju policije i UDBA-e.

Pitanje:

Vratimo se Branku Stojkoviću, jer zbog njega i vodimo ovaj razgovor. Što ste Vi tada radili?

Odgovor:

Bio sam 1978. godine sudionik za neprijateljsko djelovanje. Sudio mi je – zamislite samo - Miroslav Bijača. Taj drug danas je župan Bjelovarsko-bilogorske županije. Iako je bio i saborski zastupnik, a bio je glavni bjelovarski komunist.

Pitanje:

Sigurno Vas je i tada pratila policija, pardon milicija?

Odgovor:

Dakako. U dosijeku te milicije vođen sam kao crnokošuljaš. Izbjegao sam služiti JNA 1977. godine, jer nisam htio nositi petokraku na čelu tj. na glavi. Zbog toga su me u partizansko-komunističkom sustavu stalno proganjali, mene i moju obitelj.

Pitanje:

Ljudi poput Vas teško su u Jugi zaraivali svoj kruh. Jednako kao i danas?

Odgovor:

Tako je. Ovjek sam s bogatim i sadržajnim životopisom, ali uvijek istim. U poduzeće u Proizvodnja opruga POB, vlasništvo Stjepana Babića i Franje Fofonjke, zaposlio sam se 1978. godine. Tu sam radio godinu i pol dana, a onda sam prešao raditi u metalnu industriju, to nije reeno u poduzeće „Tehnika“ Bjelovar, gdje sam radio punih 12 i pol godina, sve dok se to poduzeće nije raspalo u pretvorbi i privatizaciji.

Pitanje:

Jeste li strana ki određeni?

Odgovor:

Jedina stranka u kojoj sam bio je Hrvatska stranka prava, i to od 15. veljače 1991. do kraja 1999. godine. Bio sam predsjednik HSP-a u Bjelovaru tri godine i povjerenik za Bjelovarsko-bilogorsku županiju. U osiguranju Dobroslava Parage bio sam 1991. godine. Upoznao sam se sa najširim krugom hrvatskih političara. O meni su tada pisale brojne novine i tjednici. Izme u ostalog davao sam izjave za naše iseljenike u SAD preko radija u Chichagu, pa za iseljenike u Njemačkoj za radio VDR.

Pitanje:

Jeste li sudjelovali u Domovinskom radu?

Odgovor:

Naravno. Me u prvima u Bjelovaru obukao sam 1991. godine odoru Zbora narodne garde (ZNG). Proveo sam u njoj oko osam mjeseci. Bio sam u antiterorističkom odredu koji je nadzi-

rao punktove koje su naši branitelji postavili. Na ratištu sam bio u Gradištu, Privlaci, Otoku (u istoj Slavoniji). Kad sam shvatio da to nije moja borba za onakvu Hrvatsku za kakvu se ja zalažem, tražio sam da me razduže, oružje i opremu. Uinio sam to jasno i pošteno.

Pitanje:

Bili ste dosljedni?

Odgovor:

Uvijek. Od najranije mladosti posjedovao sam i razvijao crtu pravdnosti u svojoj duši. Inače, sve o meni stoji i na internet-skim stranicama www.stit-bjelovar.hr. Vjerujem u nezavisnu Hrvatsku i za takvu u se i dalje boriti svim svojim dostojanstvom i aš u.

Pitanje:

Jeste li oženjeni?

Odgovor:

Oženjen sam. Supruga Živka roena je 1967. godine u Bjelovaru. Ranije je živjela u Starim Pavljanima. Imamo petero djece: Andrea ima 17 godina i pohađa 3. razred srednje škole, Aleksandar ima 16 godina i uenik je 2. razreda srednje škole, Andriana ide u osnovnu školu u

7. razred. Mateo i Antiša su u enici 6. razreda osnovne škole. Sva moja djeca su dobri i primjerni u enici. Aleksandar se bavi košarkom, a Andriana igra nogomet za Bjelovar.

Pitanje:

ime se sada bavite?

Odgovor:

U Bjelovaru sam 2000. godine osnovao sam Udrugu građana za ostvarenje i praćenje građanskih prava „ŠTIT“. Bila je to prva udruga na ovom području koja se borila za ljudska prava. U Bjelovaru imamo ured u Ulici Ivana Viteza Trnskog 12, gdje nam dolaze ljudi traže i razne vrste pomoći. Humanitarno sam pomogao mnoge ljude, osobito one slabijeg imovnog stanja i sirotinju.

Pitanje:

Na kraju ovog dijela razgovora jedno aktualno hrvatsko pitanje. Drogirate li se, jer bez toga se izgleda ne može naprijed?

Odgovor:

Dajte, molim Vas. Ta ja sam osoba koja ne konzumira ni kavu ni alkohol, a kamo li drogu. Bavim se športom. Velika smo mi obitelj u Bjelovaru. Imam prijatelje i poznanike u inozemstvu, u emigraciji. Poznaje me široki krug ljudi.

Dodat u još nešto. Mislim da sam najveći borac za nezavisnu Hrvatsku, jer sam svih ovih zadnjih 11 godina bio vrlo aktivan. Nepristran sam i pravedan. Istina mi je iznad novca i ona mi je jedini cilj.

Pitanje:

Idemo sad malo u politiku. Postali ste specijalist za mesu izam. Kako i zašto?

Odgovor:

Desetlje ima je Stipe Mesi bio poznat (samo) kao „ovjek bez lica i morala“, jer u Hrvatskoj još nizi jedna tajna služba (policija) nije uspjela sastaviti mozaik, tj. sliku njegovih zlodjela i tako otkriti pozadinu te osobe. A to bi bilo vrlo jednostavno, uz baratanje istine. Da bi (se) raskrinkalo Stipu Mesi a, trebamo prikazati sve njegove (ne)stvarnosti, mistifikacije, prijekure, laži i krvavine... Moramo otkriti kako je on nastao, ..., instrument njegove vlasti. Ovaj problem je postao vrlo osjetljiv nakon što hrvatski narod (osjeća) to zlo na svojim leđima, i to neprestano. Stalno se suočava s tim problemom.

Pitanje:

Napisali ste i knjigu o predsjedniku RH Stjepanu Mesi u?

Odgovor:

Knjigu i pol. Zove se „JE LI STIPE MESI RATNI ZLO I NAC?“ Ona daje nam konačan odgovor na postavljeno pitanje. Mesi je diktatorska vlast samo je prerusena u demokratsko ruho, ali se iza nje kriju najveća zlodjela. To je najgrublji poraz demokracije u Hrvatskoj.

Pitanje:

Grubi ste. Zašto?

Odgovor:

Godinama se održavaju tobože „legalni“ izbori, a u stvari krivotvore se, namještaju, kao da je to tobože (sve) volja građana. Zapravo to je nametnuta diktatura. Bivši špijuni Ureda državne (bez)bjednosti (UDBA-e) SRJ-a postali su glavna kralježnica Hrvatske. Narodu ne preostaje ništa osim lažnog predstavljanja „istih“, koji manipuliraju i lišavaju narod stvarnosti. Građani su postali žrtve iskorištavanja i obmana takve nasilne politike. I to je ta tradicijska demokracija uz propagandu medija.

Pitanje:

ekajte malo.

Odgovor:

Nemojte me prekidati. Znam što govorim. Zbog toga su se onda hrvatski branitelji krvavo i mukotrpno borili u Domovinskom ratu. Za ostvarenje vjekovnih težnji hrvatskog naroda ili da opet glavni initelji u društvu i državi budu bivši komunisti, tj. krivci za mnoge zločine protiv Hrvata i ovjeh anstva. Stoga je neshvatljivo, da sada Hrvatskom predsjedava Stipe Mesi, bivši predsjednik Jugoslavije i Vrhovni komandant JNA. Užas.

Pitanje:

To ipak prolazi, ne čini li Vam se tako?

Odgovor:

To je zastarjela i otrcana teorija i praksa lažne i namještene demokracije, odnosno, ovo je naj-surovija diktatura. Za cilj ima razbijanje temelja hrvatskog naroda i uništiti svaki plan koji služi njegovu napretku. I esto izmicanjem stolice na kojoj Hrvati sjede, da bi na njihovo mjesto došli tamni arski šefovi.

Pitanje:

Kao da postoji neki sotonski plan?

Odgovor:

Upravo tako. Oni se služe sknavljenjem i omalovažavanjem svojih protivnika, politički, socijalno i ekonomski ruše život društva, po onoj staroj latinskoj uzrečici: zavadi pa vladaj. O čemu je da je Mesi jedna strana koja igra plitka i prevarantska. Zasniva se na pljačkanju hrvatskog puka, na sebičnosti i vlastoljubivosti. Putem maioničkih trikova, upravlja se magijom, u interesu Mesi i njegovih sljedbenika. U Hrvatskoj ne postoji ni jedna prava „hrvatska stranka“, nego su sve one povezane radi svojih interesa. Oporba nije narodni nadzornik nad takvom imaginacijskom vlašću, već je „korumpirana“ izdajnička „nevjestica“, koja se koristi da bi se takva režimska vlast održala. Hrvatskom vlada politička prostitucija i mitomanija... I crkva u tome posreduje, u svoju korist.

Pitanje:

Ispada kao da je Stjepan Mesi u izravnoj svezi sa samim Luciferom?

Odgovor:

Ne samo to. On je nadzornik koji sve nadzire. Iz toga se vidi obmana, laž i besmislenost

ovog društva, koje iz dana u dan sve više propada. Prevarantske stranke vladaju umjesto naroda. Istina se i danas ne smije uti, niti je dobro došla. Društvo u kojem vlada „koma“, jedan je kolektivni „ošamu eni“ mozak, koji ne funkcionira. Kao što smo vidjeli iz mnogih raznih primjera, iz njegovih rušila kih utjecaja. Komunisti ke metode nimalo se nisu promijenile. Prihva anje takvog na ina društvenog života i takvih postupaka ne koristi ljudskim pravima i građanskim slobodama. Nema slobodnog razvitka, djelovanja, ili bolje re eno, mora se likovati – kao neizlje ivi bolesnik. To, dakako, nije pošteno, nije u interesu cijelog društva, nego služi samo interesu jednog klana na vlasti. Takav eliminiraju i postupak u osnovi je zlo in protiv ovjeka i ovje nosti. Ako naslje e (opet) nama ne da slobodu, mi nismo slobodni ljudi, ve smo robovi staro – novog sustava. I tako se obavlja borba za vlast nad društvom, bez vje ne (ne)odgovornosti. Materijalna osnova društva nije vrsta, stabilna, i ona je sirotinjskog karaktera. Nema stvaranja novih proizvodnih vrijednosti,..., tjelesnih i duhovnih,..., možemo zaklju iti da vlada surovost, da ona predstavlja ismišljanje naroda. To je ta „lažna demokracija“, koja je, tobože volja ve ine.

Pitanje:

Uh, uh!

Odgovor:

Nego što? Gra ani su zapravo ušutkani tim novim oblikom demokracije. Dakle, kojim putem mora i i Hrvatska da bi se zavijek oslobodila tiranije, režima i ugnjetavanja? Moramo se najprije riješiti svih bivših komuni-

sta, i to posebno onih koji nika da nisu odgovarali za svoja zlodjela. Time bi se za ljudsku zajednicu okon ala epoha najrigoroznijeg i najopasnijeg režima, tj. uspostavila bi se (naša) narodna vlast. Mesi evom bezakonju trebao bi do i kraj. Progllašavanjem tajnosti njegovog ratni kog postupka protiv Hrvatske 1991. godine je „magnum krimen“ protiv svake slobode i prava ovjeka, protiv nacionalnog rugla i ponižavanja. Mesi i vojska JNA su radili zlo ine nad Hrvatima pod simbolom „crvene petokrake“. Ovo je strašna stvar. Stipe Mesi je vršio pokolje i rušio je Hrvatsku, a sada je (njen) legitimni hrvatski predsjednik.

Pitanje:

Smeta Vas to?

Odgovor:

Jako. Kakva je danas Hrvatska, nakon ratne invazije? Prekršeni komunizam, danas nas „opet“ u e pameti, te govore da: „Tu man je stvorio Hrvatsku sa svojim lopovima i ubojicama...“ A Mesi evo zlo, u svetoj mantiji, postala je hrvatska kultura i prosvjetiteljstvo? Postoje izvješ a haaških istražitelja Reynauda Theunensa i Allena Borrellia iz kojih se vidi da je to opsežni materijal protiv cijelog vojnog vrha SFRJ-a s kojim je rukovodio Stipe Mesi gotovo sedam mjeseci. Nedvojbeno je, me utim, djelovanje Vrhovnog komandanta JNA Mesi a, kao i vojne operacije protiv Hrvatske. Bilo bi za o ekivati da e Me u narodni sud podi i generalnu optužnicu protiv jugoslavenskog vojnog vrha, ali to još nije u injeno. Ukoliko se to dogodi na optuženi koj klupi bi se našao glavni šef Stipe Mesi , Veljko Kadijevi , ministar obrane, i dru-

gi jugoslavenski generali i odgovorni politari.

Pitanje:

Što kad se to dogodi, a nadamo se da ho e?

Odgovor:

Svi poštene hrvatski gra ani, preko osnovnih hrvatskih institucija, trebali bi zauzeti mjesta u vladanju državom, odnosno trebali bi zbaciti sve Mesi eve (ne)ljude. Tako bi administracija postala narodna, a i nadzor bi bio narodni. To bi dobilo kona ni svoj oblik. Time bi automatski nestali problemi u Hrvatskoj i okon ala bi se diktatura zla. Po ele bi se ispunjavati demokratske norme, zakonodavstvo, pravda i pravednost... injenica je, da bi život zaživio pravim životom.

Pitanje:

Što re i na kraju?

Odgovor:

Samo jedno. I to pitanje nad pitanjima. Dokle e nam ti komunisti krojiti budućnost i uništavati Hrvatsku?

Molim se svakodnevno da to ne bude za dugo.

JOŠ HRVATSKA NI PROPALA

Od prije tjedan dana, u samom središtu Zagreba, na dodiru ulica Gajeve i Bogovi eve, a pored hotela Dubrovnik, susrećemo opet Ljudevita Gaja. Naravno, riječ je o spomeniku podignutom u njegovu čast, za koji je brončano poprsje ovog hrvatskog velikana izradio i darovao makedonski akademski kipar Tome Serafimovski.

Zbilo se tako da je nakon svojih čak 117 godina iza Krapine i hrvatski glavni grad dobio vidljivi spomen na tvorca gajice, izvornog hrvatskog korijenskog pravopisa kojega se, za razliku od Slovenaca, i dalje uporno odričemo. Bezrazložno. Zbog čega i zbog čega?

„Zagreb je grad moje mladosti, tu sam studirao i jako sam sretno što mu se mogu odužiti baš na ovaj način“, rekao je tom prigodom kipar Tome Serafimovski.

Još Hrvatska ni propala

*Još Hrvatska ni propala dok mi živimo,
visoko se bude stala kad ju zbudimo.*

*Ak je dugo tvrdo spala, ja a hoće bit,
ak je sada u snu mala, e se prostranit.*

*Hura! nek se ori i hrvatski govori!
Ni li skoro skrajnje vrijeme da nju zvisimo,
ter da stransko teško breme iz nas bacimo?*

*Stari smo i mi Hrvati, nismo zabili
da smo vaši pravi brati, zlo prebavili.*

Hura! nek se ori i hrvatski govori!

*Oj, Hrvati braćo mila, ujte našu riječ,
razdružiti nas neće sila baš nikakva ve!*

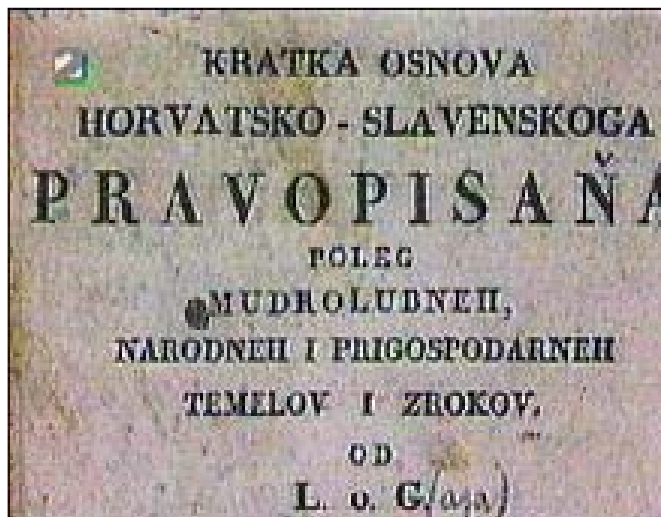
*Nas je nekad jedna majka draga rodila,
hrvatskim nas, Bog joj plati, mlijekom dojila.*

Hura! nek se ori i hrvatski govori!

Gajeva budnica „Još Hrvatska ni propala“, koju je otpjevao Akademski zbor „Ivan Goran Kovačić“, podsjetila je nazorno na ovog nezaobilaznog graditelja hrvatske povijesti, hrvatskog ponosa i domoljublja, te na njegovo neprolazno djelo. Tu je na prvom mjestu Gajeva „Kratka osnova horvatzko-slavenskoga pravopisanja“, temeljnica hrvatskoga književnog jezika, tiskana u Budimu 1830. godine. Njome je Gaj pojednostavio hrvatski pravopis određivši po jedan znak za svaki glas.

Tome treba dodati nakladu „Novina horvatskih“, prvih hrvatskih narodnih novina, koje su kasnije postale „Ilirske narodne novine“, s tjednim književnim prilogom „Danica horvatska“.

Inače, Ljudevit Gaj, hrvatski preporoditelj, književnik i političar, tvorca ilirizma i vođa hrvatskog narodnog preporoda, rođen je u Krapini dne 8. srpnja 1809. godine.

Veliki štovatelji Ljudevita Gaja
S lijeva: Dragan Vlahović, Mate Popović i Milan Matezović

DOĐE NAM NA ISTO

Podosta je vremena prošlo otkad ovjek nije bio u Hrvatskom fondu za privatizaciju. Za one koji manje poznaju Zagreb i emo samo da se HFP nalazi u blizini Filozofskog fakulteta i nebodera Ingre, sve pak nedaleko je od Ulice grtada Vukovara.

Upravo tu, pred zgradom Ingre izrastao je najnoviji neboder U Zagrebu. Nije ga nikako moguće zaobići, a i kad bi se htjelo. Ovjek, me utim, nije niti kanio tako što u initi.

Privukao ga je, pored toga, i veliki natpis razapet preko cijelog proelja tog novog nebodera: ERSTE ...

Ne stiže ovjek do kraja ni proitati taj neobični, dre e i, tekst, reklo bi se usred samog Zagreba, metrima širok, desecima metara dug, rekao bi Mak Dizdar, kad iznenada puhnu vjetar. Nanese mu trunje u oči, pa ih on namah zatvori. I dok sklapaše u inu u inu mu se, ili to tako i bijaše, kao da ne piše „Erste“, nego: KNJAZ MILOŠ.

Drže i sveudilj zatvorene oči mozgom ovjeku sijevnu nešto poput munje: Zar opet? Nismo li se balkanskih vragova riješili jednom za svagda? Odakle sada ta njihova prkosna i zastrašujuća promi ba? Ne može vjerovati, ali što je tu je. Sve mu se poradi toga inida da su staronove bitke na vidiku. Bože savaj, što nas to iznova eka!

Uto, otrvši oči, onako sav suzan, ovjek nanovo baci pogled na novi zagrebački neboder. Eh, što je to sa mnom, privije, prije e mu tiho, preko ve nasmiješenih usana, nedore e na misao. emu mora, pa sve je dovršeno. Završeno i dovršeno. Zauvijek. Nikada se više njihova šapa ne e protezati Zagrebom, kako li se ko inid iznad njega.

A, onda, ponovo zabrinutost, ovjek izusti. Više pomisli, nego li re e. ekaj, stani malo, „imam nešto važno da ti kažem“. Ta što smo mi to sebi prisbrbili Domovinskim ratom i državnom samostalnošću, nezavisnošću u Republike Hrvatske? Izgleda, riješili smo se jednoga zla, ali smo odmah nakon toga upali u drugo, možda i gore. Tko e ga znati koje e se od njih u kona niki iskazati ve im i pogubnijim. Za nas Hrvate, za Hrvatsku.

Smetalo nam je bre, jer uz nje ga nije moglo postojati naše udore e. Smetala nam je Jugobanka, jer je natkrijavala našu Zagrebačku banku. Smetali su nam oficirski šinjeli, jer nisu podnosili nikakve naše odore, ak niti one domobranske. Sada je, umjesto toga, „ethik“ stao ispred nas ljudi, ali i ispred naše vjere. Sada Jugobanka ne prijete Zagrebačkoj banci, jer ona više niti nije naša. Sada naše nosimo odore, ali samo kao obinone pomoćne, ne naše, postrojbe velike sile.

Ljudi moji, nastoji suvislo misliti ovjek, po spuštenom pogledu i neprikrivenom strahopoštovanju prema novoj vlasti, o ito Hrvat, dobro odgojen katolik, brižan, ne i nagal, razmišlja odmje-reno onako usput, ali u sebi. Više ništa ne govori. Za svaki slu aj. Niti tiho šapu e. Sad mu se ve inida tako i mora biti. Nastoji, sve hrabrije, do-vesti u pitanje ak i ono što je malo prije svojim oči ima jasno vidio. Što u tom ima loše?

Što, ako mu sve do e na isto? Kao i prije. Moglo je biti i gore. Prilagoditi emo se, kao i do sad. Morat emo jezik za zube, pa? Štititi emo. Kao janjci uzražanj. Pripušteni još koji trenutak na pašnjak i sa zrnom soli na jeziku. Dok ne stignu gosti. Predve er, uz mladi luk i vino.

Što tu ja mogu sam, zaključi i jadni ovjek i uputi se, istina ne više kao pripadnik onih „Erste“, budu i to biše i ostadoše drugi, u Hrvatski fond za privatizaciju ne bi li dograbio neki ostatak ostataka. Izmakne li mu i to, bit e za revoluciju. Dakako, ako ju netko povede i podmetne svoja lea. I ako se osobno ne na e pred ugrozom.

Tako mu to do e i pro e. I opet do e, s vremena na vrijeme. „Erste“, „Knjaz Miloš“, ... Ne smeta. Ima nas, ima, još Hrvata. Kakvih takvih. Barem u mislima i unutar etiriku na zida. Što ne re i: ak i u pojati!

**Da bismo nekoga dolično voljeli,
trebamo ga tako voljeti kao da će sutra umrijeti**

Arapaska poslovice

POSLEDNJI ANTIFAŠIST, HVALA BOGU

I pope se na Alen Budaj na Vrh Kapovac ili Vrh Kapovac. Svidje mu se biti Prorokom, Velikim Prorokom.

pomo nika gospodina Ephraima Zuroffa.“

Vrh Kapovac, Duzluk, Papuk, Orahovica, 792 m

I kaza narodu, koji se okupi od Požege sve do Orahovice, naglašavaju i svaku izgovorenu riječ kako bi mogli uti i oni koji se još malo usput zadržase u gostioni uz pivu:

„Naši. Bra o. Slušajte. Ovo Vam poru uje Ephraim Zuroff, osobno i preko mene kao tekli a. Samo jedan je Antifašist. Posljednji. Zove se Stjepan Mesi , zvan i Stipe. Od oca Jose zvanog Tovariš. Tako spominjanog i pam enog, ne samo zbog antifašisti kih djela od kojih i ruke, a ne samo duša, postaju crvene, nego i radi privrženosti otkupa žitnih viškova od prebogatih kulaka. Nepopravljivih protunarodnih bandita i okorjelih psihijatrijskih slu ajeva. Jam im Vam to ja, Alen Budaj, Vrhovni prosudbenik, osobno, svojom aš u i sklonoš u, dovitljivoš u i lisi a voš u, te poštenjem našeg poznatog pro iš enika i Njegovog svjetlonose eg samozatajnog

„Nadalje, kad ne može biti najbliže, u ime Margelova instituta i njegovih pola-osobe zaposlenika, te Ephraima Zuroffa kao poasnog lana, izjavljujem:

Ja sam savjest Hrvatske!
(Novi list, 5. travnja 2008.)

Takav i toliki, odasvud i svagdje, jasno i glasno:

'U Hrvatskoj danas antifašizam nije u modi. Antifašizam je u Hrvatskoj mrtvom slovo na papiru, a predsjednik Mesi je jedina osoba što uspijeva pokazati vlastiti antifašizam, bez stida i straha.' (Opet, Novi list, 5. travnja 2008.)“

„Bra o. Postoje gadovi koji postavljaju razna pitanja, a na koja uop e ne treba odgovarati. Ipak, u in it u to, jer neke od vas mogu s njima i zavarati.

Prvo.

Što zna i re i: Pa taj ovjek nikada nije bio lan antifašističke stranke, antifašisti kog pok-

reta? Taman posla. Ne postaje se antifašist pristupanjem neakvom formalnom antifašisti kom ustroju. Dovoljno je imati antifašisti ke gene (u nosu), obrve i o i, te dva svjedoka, jasno lana komunisti ke partije. Može li se re i da Stjepan Mesi ne udo-voljava tim uvjetima? Nikako. Usto, zar sam za sebe ne kaže da je pošten ovjek, što ete vjerojatno rijetko uti od drugih ljudi kad govore o sebi.

Drugo.

Što zna i re i: Pa komunisti su postali antifašisti tek kad je Hitler, njihov saveznik, napao Sovjetski Savez? Odakle takvo naopako stajalište? Radi se, bra o moja, samo o iskrivljenim citatima. Doista, u izvještaju CK KPH upu enom CK KPJ u svezi sa sjednicom održanom 27. lipnja 1941. godine stoji: 'Konstatirali smo da je ve prošlo pet dana od napada na SU i da još nije izvedena niti jedna krupna akci-ja u duhu našeg proglasa.' Me- utim, to samo potvr uje duboki antifašizam komunista, poglavito jugoslavenskih, pardon hrvatskih. Odmah su bili protiv Hitlera, im im je Josip Kopini , glavni Staljinov dojavljiva iz Hrvatske, prenio znak dan iz Moskve, i to izravno od Djeda. Uostalom, Josip Kopini je osobno uo SS-kapetana gdje kaže: 'Za nekoliko mjeseci nestat e komunizma, a komuniste emo poubijati sve do jednoga' i mrko ga pogledao.

Što zna i re i: Pa, osim komunista u Hrvatskoj i nije bilo drugih tobožnjih antifašista, a i oni su to postali samo silom prilika? Tako er: Hrvati su listom bili za Nezavisnu Državu Hrvatsku, a Hitler ih uop e nije zanimao. To je samo novo lažno tuma enje istrgnutih citata iz knjige

'Narodni front Jugoslavije 1935-1945' u kojima se kaže: 'Interesantno je napomenuti da se ni u jednom dokumentu Prvog zasjedanja ZAVNOH-a ne pominje re JNOF (Jedinstveni narodno-oslobodila ki front, o. p.). U govorima i parolama tako e se ne spominje JNOF, pa ak ni u rezolucijama. Isto se ponavlja i na Drugom zaseda-

nju ZAVNOH-a, što nam daje za pravo da tvrdimo da JNOF ni u ovoj pokrajini sve do 1944. godine de facto nije postojao.' Otkud pisci citirane knjige znaju što su ljudi iz pokrajine Hrvatske osje ali u svojim ku ama? Zato drugovi, pardon bra o, otvorite o i i ne skre ite s puta, jer poslije Tita ostaje Tito, a poslije Stjepana Mesi a, ostaje

sje anje na njegovu sjenu kao na posljednjeg antifašiste Hrvatske.

Na kraju poželimo našem dragom i voljenom Stjepanu Mesi u da uspije na vrijeme progurati Protuustaški zakon. Mislim dok još ima vremena i dok je on u životu. Malo, ali nadamo se, dovoljno.“

BORIS IZ BANJA LUKE

Bili smo vrijedni s br. 6 Glasnika. Poslali smo ga na ak 8.553 e-mail adresa. Predvidjeli smo bili svega 7.500 primjeraka, kako bi se klasi no reklo za nakladu asopisa. Prvi put poslali smo Glasnik i u Republiku Srpsku. Tu su, gotovo u našem dvorištu, a ne znaju za nas. Misle da smo završili kao dinosauri. Izumrli. Nu, nismo.

Odgovor smo brzo dobili. Javio nam se Boris iz Banja Luke. Novinar. Dobivši nas na mobilni brzoglas ovjek se za udio.

„Je li to Hrvatski uljudbeni pokret?“

„Da, naravno.“

„Zaista postojite. Vi ste pretpostavljam dr. sc. Tomislav Dragun. Ne radi se o organizacija kojom se prikriva djelovanje tajnih službi. Uobi ajenim me održavnim varkama. Ovaj put u izvo enju.“

„Taman posla. Mi smo nezavisna udruga za zaštitu ljudskih prava. Ne primamo mi naloge niti od Ive Sanadera, niti od Vladimira Šeksa, niti od Stjepana Mesi a. ak niti od Ive Pukani a. Kad bismo mogli mi bi njih pred sud izveli. Nego tko ste Vi?“

„Ja sam Boris ... iz Banja Luke. Mogu li Vam postaviti nekoliko pitanja?“

Prezime nismo razumjeli, a nismo htjeli niti ga provjeravati.

„Izvolite.“

„Zašto imate potrebu obra ati se i gra anima Republike Srpske? ujem da je vaš Glasnik stigao i do naše Vlade.“

„Primjetili smo da banjalu ke Nezavisne novine rado donose lanke Denisa Kuljiša.“

Zna i, kod Vas postoji zanimanje za zbivanja u Republici Hrvatskoj.“

„Samo to?“

„Ne. Banja Luka je na domak Zagreba, skoro u njegovu dvorištu. Uvijek je za Banju Luku bila mnogo mjesta u hrvatskim srcima. A tek kad se sjetimo da je hrvatski general Ante Gotovina bio na njenim vratima.“

Banja Luko, vatrom izgorjela

Banja Luko, vatrom izgorjela,
U tebi me cura zanjela.

Zanjela, garavim o ima,
Bijelim licem i mednim ustima.

Da se o i kupuju za pare,
Ja bih sebi kupio garave.

Garavušo, kad bi moja bila,
Moja bi se želja ispunila.

Mila majko, dovest u je k sebi,
Bit e mila i meni i tebi.

„Veli ate ustaštvo. Što zapravo mislite o Nezavisnoj Državi Hrvatskoj, toj zlo ina koj ustaškoj paradržavi?“

„Nezavisna Država Hrvatska nije ustaška država. Ona je jednostavno pravni i pravi sljednik Banovine Hrvatske. Proglasio ju je maršal (vojskovo a) Slavko Kvaternik, uz suglasnost Vladka Ma eka, u trenutku kad je HSS imao 140.000 (istina nešto slabije naoružanih) zaštitara, dok je Dr. Ante Paveli imao svega oko 200 ustaša, i to u Italiji. Poglavniku je tako samo uvaljen vru krumpir u ruke.

Što se pak ti e ustaša i ustaštva, ništa i nikoga ne hvalimo, ali niti ne kudimo. Iznosimo istinu, a kakve zaključke ona donosi nije na nama.“

Bio je to, o ito, razgovor političkih neistomišljenika, protivnika moglo bi se re i. Bez uvreda

i ponižavanja. Osim toga g. Boris nije odbio i dalje primati naš Glasnik, kao što su to u inili neki naši.

MJESEC DANA ŽALOSTI

Nakon vi . Antona Šunji a, bivšeg glasnogovornika kardinala Bozani a, a sada komentatora Nine Pavi a (okorjelog Poletovca, posebno odabranog u vremenu nakon zatvaranja Hrvatskog prolje a) u „Jutarnjem listu“, te Alda Simpera iz opatijskog Lions-kluba, napustili su nas ovih dana u Miru Božjem još Zoran Pusi , poznati demokrat i borac protiv Trga hrvatskih velikana u Zagrebu, i Lovorko Mami , zaposlenik „Konzuma“, doti no Ivica Todori a. Na nas su se, o ito, ozbiljno naljutili, pa su (po uzoru na Ivicu i Vesnicu) zatražili da im više ne šaljemo

Glasnik. Ne znamo, zapravo, što im smeta: mi, što uop e postojimo, ili sadržaj našeg asopisa, u kojemu nije mogu e prepravljati hrvatsku povijest, sadašnjost i – sigurni smo u to – budućnost. Unato njihovom uhodanom i svakodnevnom djelatnom hobotnicizmu.

Za Zoranom Pusi em i njegovim GOLJP-om, odlučili smo jednoglasno, tugovati mjesec dana. Naime, svako em jutro, nakon prigodno obavljenih potreba, glasno uzdisati. Molimo Vas, uzdižite i Vi na sli an na in.

Za Lovorkom Mami em tako er emo žaliti, ali nešto drugačije. Recimo, mogli bismo uprili iti javno paljenje, netraženo, a poslanih nam „Konzumovih“ promi benih letaka. Moramo ozbiljno razmisliti o tome, pa onda i nešto takvo u initi.

Nu, kako e jadnici to znati kad više ne e itati naš Glasnik? Neka im onda to javi neki od naših, što naših, od Njihovih itatelja koji e i dalje ostati s nama. Za motriti i javljati. Oduvijek su to znali. Neka im i dalje bude po guštu, a nama na veselje. Valjda ne i na muku.

NIJE UVIJEK LOŠE ZNATI ĆIRILICU

Što se može dogoditi svakome onome, ponajprije hrvatskim zemljopiscima i kartografima, koji uopće ne zna ćirilicu, razglaba Draško Ostermann iz Zadra. Tako SARNOPAS, naziv jednog od velebitskih vrhunaca, lako postane CRNOPAC. I kaže:

„Putuju i iz Graca prema Zadru na prijevoju, a sada tunelu, kod Prezida prolazimo pokraj zadnjeg najvišeg vrhunca Srnopasa imena koji je i naziv ovog dijela planine. Graani Hrvatske znaju ga pod imenom Crnopac što ništa ne zna i na hrvatskom jeziku osim da je nešto crno nejasno. Kako je do toga došlo zaboravilo se i mi dalje guramo s imenom Crnopac, jer kako piše na zemljopisnoj karti.“

Unato brojnim hrvatskim geografima i kartografima, od kojih su mnogi na bogatim državnim jaslama. Srama s toga razloga niotkud. Vjerujemo ga ne će ni biti, kamo li ispriječeno. Nu, nastavimo s Draškom Ostermannom:

„Još 1898. profesor Dević u Vijencu upozorio je kada je opisivao Južni Velebit da se planina zove Srnopas, a ne Crnopac, ali uzalud.“

Što je 110 godine, zar ne? Zauzas prolete.

Draško Ostermann nastavlja:

Naime, kod kartografiranja vojne karte 1883. godine, teren Gospi – Lovinac kartografirao je oberleutnant Zbožen, a Grac

– Srb, tako er oberleutnant okorac, koji su prepisivali oronim iz zemljopisne karte nekog od mletačkih kartografa koji je ime planine i vrha Srnopasa, što ima značenje mjesta na kojem pasu srne, pisao kao Crnopac.“

Onda je došla Jugoslavija i Vukov pravopis. Moralo se itati kako je napisano.

„U Kraljevini Jugoslaviji, kao i u bivšoj Jugoslaviji, o tome se nije vodila briga, nego se pazilo da se ita po Vuku Karadžiću (itaj kako piše) i tako je ostao Crno-pac, sve do dana današnjeg. Tako se i Grac ko polje ranije zvalo Srnopolje, a kartografirano je kao Crnopolje.“

HRVATSKI ZEMLJOVIDI

Pribavio:
Borna

STOPAMA STOJKOVIĆEVIH PROGONITELJA

dr. sc. Tomislav Dragun

Jutros dne 24. travnja 2008. godine, kao i obi no kad je lijepo vrijeme, krenuo sam u pol-satnu kružnu šetnju na relaciji Pete poljanice – Prominska (Dubec) – OŠ Antuna Mihanovi a (Dubec) – Pete poljanice, dakako u Zagrebu. Nakon što sam prešao nekih 200-250 m, i to vijugavom – sporednom - cestom, primijetio sam na okuci iza sebe dolaze e policijsko vozilo.

Zaustavih se, kako bih ga propustio. Me utim, automobil je stao. I to tik uz mene. Izlaze dva policajca. Deblji, usto voza , mi prilazi, dok se mršaviji primio mobitela.

Deblji policajac, bez pozdrava, obra a mi se: „Vaše dokumente.“

Odgovaram: „Tu u blizini stanujem. Nemam ih uz sebe.“

Stojimo. Nitko ništa ne govori. Nema prolaznika, pa se svijet ne okuplja.

Mršavi policajac, sveudilj telefoniraju i, odjednom javlja: „Greška.“

Deblji policajac: „Greška. Izvini te. Greška.“

Okrenuše automobil i odoše. Opet bez pozdrava.

Nastavljam šetnju (u šetnji, kako bi rekao profesor Krmpoti) i postavljam si obi na ljudska pitanja. Postavljam pitanja i odmah na njih odgovaram.

1.

Ako su policajci nekoga zaista tražili, kako su onda baš na mene natrapali? Kako su me mogli spaziti voze i se glavnom cestom kroz Poljanice, izme u zgrada, kojih pola kilometra udaljeni od mene?

O ito: Ili ih je netko naputio na mene ili su me posebno tražili. Vidjeti me nikako nisu mogli.

2.

Zašto su se policajci pojavili baš u 8 sati i 10 minuta?

Zato, jer uvijek, uistinu uvijek, u šetnji idem oko, minutu prije ili poslije, 8 sati?

3.

Zašto mi nisu rekli u emu je grješka?

Jasno, nije bila u pitanju nikakva potraga, nego su sam mnom nešto htjeli u initi. I to negdje po

strani.

Možda su Ivo Pukani , Mladen Baji i Stjepan Mesi odnekud iz prikrajka virkali, kako bi mogli posvjedo iti da mi se nanovo privi aju „bijeli miševi“. Uostalom, to je ve uhodana politika praksa u Hrvatskoj. Nu, nisam ja general Ivan Korade. Ne nasjedam na kojekakve štošove, posebno ne na policijske.

Ovaj tekst pak pišem jedino kao kronološku injenicu. Da se zaštitim.

DRUGOVI I DEMOKRATIJA

JEBEM TE U TA USTA DOKTORSKA I USTASKA. ZIVIO DRUG TITO I KOMUNISTICKA PARTIJA. JUGOSLAVIJA FOREVER.

Jasmin Mulic
mulicjasmin@yahoo.com

Nabijem vas na kurac i vas i vas Glasnik....
adisburza@hotmail.com

TOLERANTNOST BOSANSKIH VLADARA

Akademik Mirko Vidovi , Pariz

Po onoj starozavjetnoj, koja kaže da 'Bog jednako voli sva svoja živa stvorenja i da ne mrzi ni jedno', sigurno je da svemogu i Bog tako er jednako voli sve rase, civilizacije, narode i pojedince. No, tako er je istina i to, da je Bog stvorio zemlju i na njoj ovjeka, a da budu nost pripada onima koji vole život.

Hvala Bogu pak je matematika kao prirodno svojstvo ljudskoj intuitivnoj prirodi omogućila znanosti da pomaže u genetika dokaže da su svi ljudi pripadnici jedne te iste ljudske obitelji, ali i to, da razne ljudske grupe imaju i različitu prošlost. Ima ljudi i naroda koji su i dalje u velikom postotku baštinici zemlje svojih pradavnih predaka pa i urođenika, a ima i onih naroda koji su, lutaju i u traganju za sredstvima za samoodržanje ili za svojim stadima mijenjali staništa i susretali se i miješali s domorodcima krajeva u koje su dospijevali, bilo kao mirnodopski nomadi bilo kao pljačkaši i osvajači, a osobito - porobitelji drugih pa i dalekih naroda.

Bosna je onaj dio stare Panonije na kojoj se je održao najveći postotak starosjeditelja Dinara i povijest Bosne još nije valjano napisana, ali već postoji dovoljno građe da se to u skoroj budućnosti i izvrši - bez strateških, ideoloških, političkih ili sektarskih pritisaka.

No, u ovom vrlo važnom povijesnom trenutku, kad se oko nas zbivaju udne sprege i neviđene zamke, dobro je podsjetiti se i na subinu Bosne u zadnjih osamstotina godina, odkako traju u pravim 'cunami' valovima svakojaki ratni porobljivački,

osvajajući i negatorski pohodi, bilo iz vjerskog fanatizma, bilo iz prosto osvajajućih pobuda.

Dobro uen i iskusan ovjek može voditi razgovor s drugim pametnim ovjekom i kad ne raspolažu s istim informacijama, i u bitnom na i zajedničko stajalište, no s budalama je nemoguće voditi ikakvu vrstu dijaloga. Onaj tko smatra da je ovjek-papiga koji citira nekog ideološkog gurua, koji misli da je time superiorniji od ljudskog bića koje sve shvaća i prosuduje po zdravu razumu, može se lako zaobići, ali ne i njegovi hogari koje naputi na putnika namjernika s razlogom ili bez razloga. Totalitarna pošast se, na žalost, prepoznaje po tome što ne podnosi ljude probu ene savjesti. No 'ako oni zašute - kamenje će progovoriti'.

Bosna je u zadnjih osam stotina godina podnijela svakojake narsrtaje - njezini banovi i kraljevi su bili prisiljavani da se odreknu svoje vjere ili da napuste Bosnu, jer je trebalo na i neki izgovor da se uspostavi gospod-

stvo jednih siledžija nad Bosnom kao vorom kroz koji propaze sve strateške smjernice, kako je ne bi osvojili njihovi protivnici - i to bez obzira što ni jedni ni drugi u Bosni nisu dobro došli, osim kao gosti.

U Bosni nema ostataka nekih veih poganskih hramova, ali je njezino puanstvo, prema Herodotu, živjelo vjeruju i u - nebo. Petsto godina nakon Herodota i drugi grčki pisac Strabon nam je to ponovio. Stoga nije bilo teško donijeti u takvu sredinu zasada kršanstva i tu ga razvijati stoljeima poput u Kaldeji, Armeniji, u Egiptu i drugim nacijama koje su razvile svoje specifične narodne crkve.

No, zemlja koja je imala kao tradiciju i niz velikih vojskovođa koji su preko sto godina vladali Rimskim carstvom, imala je i kosmopolitsku tradiciju. Kršanstvo i kosmopolitizam na domaćem jeziku i u što usmenoj što pismenoj tradiciji ostalo je cementom razolikosti ilirskih plemena na svom prostoru između Dunava i Jadrana, u zemlji Ilira in extenso.

No, dolaskom dominikanaca, a osobito franjevacu, nakon dana Kulina Bana, Bosna je postala i zemlja latinskih misionara. Premda iz Bosne potječe i sveti Jerolim, prevoditelj svetog pisma s aramejskog, hebrejskog i grčkog na vulgarni latinski jezik, franjevci su u Bosni postali korisni i cijenjeni savjetnici i diplomatski suradnici bosanskih banova, a zatim i kraljeva. Bosanski vladari su ostali privrženi svojoj narodnoj crkvi, ali su dali široke ruke franjevcima da djeluju u duhu kosmopolitske latinske kulture. Poslije Drugog vatikanskog koncila Bosna je postala - normativnim primjerom slavljenja Boga na domaćem jeziku. Latinski pak je - zapušten.

Bosna se je održala dulje od ikoje susjedne države u tom dijelu Europe jer je zadržala istu strukturu veležupa i župa koje je, prema Strabonu, imala i prije Rimskog carstva i za vrijeme Rimske vladavine, a osobito i nakon toga - u vrijeme bosanskih narodnih vladara. Vrsto a bosanske države poivala je na tradicionalno postojanim temeljima svojih pokrajina, a osobito i

na vjerskoj toleranciji, odnosno - slobodi savjesti. Pojmu bez kojeg je sveopće bratstvo nezamislivo!

Sad, kad su se svi strani zavojeva i okrenuli na druge strane svijeta, Bosna se je našla u dragocjenim prilikama da - po volji svoje nacije - obnovi svoju državu na povijesnim temeljima. I da uskladi doktrinalne, vjerske i ideološke razlike jednim jedinstvenim ustavnim na elom o - toleranciji i slobodi savjesti.

U Bosni opet Bog treba biti ne samo ideja u kojoj svako ljudsko biće nalazi potvrdu za svoju osobnu savjest, po onoj Pavlovoj da - onaj tko ne živi po svojoj savjesti, ne može biti spašen, nego i štiti protiv nasilja nad slobodom savjesti!. Po onom hegelijanskom 'postulatu zdrava razuma', toliko dragom papi Ratzingeru, zdrav razum ne može biti nikakav 'Berlinski zid' ni u Bosni u kojoj, uz dvije kršćanske doktrine, postoji i množina zajednica muslimana, a i poprilično veliki postotak ateista. Da i ne govorimo o brojnim manjim vjerskim skupinama. Suživot svih bit će miran i zajamčen kad

bude izrađen novi "Ustav Banovine Bosne" koji će svom narodu, u redovitom ritmu izbora i debata u Bosanskom Saboru, dati opet i opet - tolerantne Banove, Velike Župane i predsjednike onoliko političkih stranaka koliko ih bude u skladu s temeljnim zakonom - ustavom svoje države.

Tako će Bosnia Rediviva postati - ne više ruglo zbog netolerancije i razdora koje su donijeli strani zavojeva i, sva su bogovlasnika i bezbožnika, nego li - uzor mnogim državama na svijetu, a osobito onima u kojima žive kršćani i muslimani - zbratimljeni u odanosti, svaki po svom zakonu, jednom jedinom Bogu.

Ono što strani zavojeva i nisu mogli razbiti ni uništiti - preostaje u Bosni kao prepoznatljiva baština naših predaka, i ima biti u miru - kućna sloga koja će živjeti po drevnoj bosanskoj uzrečici: Ljubi rodnu grud i poštu svoga komšiju!

Treba se već sad i odmah na to navikavati!

CRVENILO KAO (S)UDBA

Ivo Bašić, Dubrovnik

"Ovijek je jedina životinja koja može pocrveniti od stida, i jedina koja bi to morala moći" - Mark Twain.

Mlada Republika Hrvatska je crvena. E, najmanji problem bio da je samo (može) u facijama. Sada se okorjeli i nekadašnji umjereni komunisti žestoko obračunavaju i spočitavaju komunistima

u novinskim napisima. Sretan sam što za takvo nešto i ostalo nikad ne mogu i - pocrvenjeti! Na mladima svijet ostaje, ali mislim da će se oni u doglednoj budućnosti osjetno pobuniti protiv crvenila. Kaže se da zora rudi (od *rudh - "crven"), ali mladi će se pobuniti i protiv onih koji nisu u zori rađanja neovisne hrvatske države vidjeli istinsko i drevno crvenilo, već ono udbaški, pa je jedan od

elnika-dužnosnika-predvodnika mlade demokracije bio bivši šef UDB-e.

Možda e Vrhovno Bi e Bog na posljednjem sudu (iz)re i:

"Ej, komunisti. Niste vi ak ni zaslužili moj sud. 'Ajdete, bilo je i nešto malo dobrih me u vama. Samo u se pomokriti po vama, pa idemo dalje".

Idemo dalje, za puno ve e pare.

I savjetujem vam idemo dalje ima da što prije priznate Kosovo*, jer svejedno ne emo lako u EU. Možda nam se na putu pridruži i stara kurva Velika Srbija. Kao što je premijer posprdno izjavio protukandidatu: "Jesi li sastavio vladu?", tako bi sada njemu trebalo postaviti pitanje: "Jesi li sastavio vladu ili kakvu komisiju za priznanje Kosova. Jeste li se više dogovorili, vi raznoliki, izabrani u svim državama 40-60%-tnom "demokratskom" voljom naroda?".

Sje am se da sam još kao dijete prvi put vidio tenkove 1981. koji su išli za Kosovo ugušiti ustanak, i to, koje li simbolike, tada zvanim Putem JNA (sada Zagreba ki put), a to je zapravo malo poviše starog grada u Dubrovniku.

Mogli su pro i magistralom, a ne onako izbrazdati gradski put, ali trebalo je upozoriti i Hrvat-sku.

Sje am se tako er kada smo na maturalnoj ekskurziji 1987./88. prolazili preko Kosova, pa su se izmjenjivale ku e (novogradnje) na kojima su bile srpske zastave, a ve insko stanovništvo kosovski Albanci su stavljali - ni više ni manje nego - albanske! To je bila prava hrabrost. Tada u Hrvatskoj niste mogli baš (ili ikako) vidjeti na ku ama zastave s hrvatskim povijesnim grbom. Doduše, one su se nalazile u nekim ku ama, spremne za neovisnu RH.

Sada je Albancima s Kosova ipak trebalo vratiti dug patnje kojim je zapravo zapo eo dugoo ekivan i izgledan raspad bivše Jugoslavije. Rekao bi papa Ivan Pavao II.: "Ne bojte se!" Vi iz vlade. Balvani e uvijek stavljati balvane, razbijati du ane i paliti šume, a Velikoj Srbiji ne treba neki naro iti povod. Njoj je i tako cijela povijest ušljivi poku-šaj saka enja drugih naroda i to, kako je to uobi ajeno, na ra un njih samih.

Evo, ovim putem priznajem Kosovo mojim malim glasom. Ne-ka im je sretna neovisnost. Uvijek nakon ostvarivanja neovisnosti treba zapo eti povijesnu bitku obra una s doma im lopovima i banditima, te ih sprije iti da nabrzaka nelegalno stje u kapital. Ponosni sljednici starih Ilira, sjetite se ovih rije i i RH-(ne)iskustva.

* - Poslano uredništvu dne 10. ožujka 2008.

MOJ SUSRET S OCEM BISKUPOM (1)

fra Martin Planini , Mostar

U petak 12. ožujka 1999., nakon pobožnosti križnoga puta i svete mise u podru noj crkvi u Vašarovi ima, krenuo sam u Mostar. Habit sam stavio u auto i obukao civilno odijelo. Htio sam neprimije en u i u Biskupski dvor. Po no i, poput Nikodema.

im sam ušao u prima u sobu, biskup je došao.

Iznijet u što sam ja govorio, bez biskupovih upadica. Presko-it u nevažne stvari, a kazati samo ono što je važno za hercegova ki slu aj:

„O e biskupe, došao sam posvijetliti Presvijetlom.“

„Bit u zahvalan na tom“, odgovori biskup.

Pošao sam od injenice da hercegova ki slu aj odavno traje. Biskup dr. Petar ule nije smio dopustiti da to ide u nedogled. Ne u ulaziti u to je li imao pravo i koliko je imao pravo. Po i u od injenice da je izbio požar koji je trebalo utrnuti pa tek onda tražiti uzroke. Zato, po mom dubokom uvjerenju, morao je biskup ule utrnuti požar, vratiti fratre na župe i re i vjernicima:

„Mislio sam da mogu s vama uspješno riješiti ovaj slu aj. No, prevario sam se. Kad ne ete vi kako ja ho u, ho u ja kako ho ete vi. I privremeno u riješiti ono što nisam mogao riješiti trajno. Vra am vam fratre, ali ne one koji su otišli, nego druge koje vam pošalje starješinstvo Provincije. Imat ete na župi fratre, a ja u istraživati uzroke nemira i otkriti krivce. Krivce u kazniti, a vama u pomo i da jednoga dana uvidite kako su i svjetovni sve enici vaši sve enici. Ako ne bih mogao to riješiti ja, riješit e netko nakon mene.“

„Kad je bio znanstveni skup o biskupu uli i Vi ste, kao svećenik, imali predavanje o hercegova kom slu aju.“

Javio se za rije fra Ferdo Vlaši , a nakon njega i ja sam rekao:

„Po i u od jedne pou ne pri e. Otac me u k erima imao i dva sina. Sinovi su ga zamolili da im pripiše sve što im ima pripisati. Otac ih je poslušao i ubrzo umro. Nakon o eve smrti rodio se tre i sin. Kad je odrastao bra a mu nisu dali udjela u baštini jer ga nije bilo kad su oni postali posjednici baštine. Stvar je došla pred sud.“

Bra a su pred sudom iznijela problem:

'Otac je za života pripisao nama dvojici svoje stanje i imanje.'

'Vi imate još jednoga brata.'

'Da. Ali mu otac ništa nije dao

jer ga nije bilo.'

'U sudu stoji darovni dokument: »Otac sve svoje dariva sinovima!«'

'Nije on tada ni bio ro en' – rekoše bra a.

'Da. Nije bio ro en, ali je i on njegov sin. Priznajete li to?'

'Da. Priznajemo.'

'Onda se morate složiti s odlukom suda da mu pripada treina jer je i on sin.'

U ovom slu aju franjevci su „stariji brat“. Dok su oni radili, nije bilo svjetovnih sve enika, „mla ega brata“. Došli su svjetovni sve enici i „rodio se mla i brat“. Taj mla i brat ima pravo na životni prostor kao i stariji, što bi zna ilo:

„I svjetovni sve enici imaju dio na podru ju zapadne Hercegovine. Treba im dati životni pros-

tor. No, ne znam kako. Nema ga danas tko od nas dati jer nema kapitula. Uvjet je provedba dekreta 'Romanis Pontificibus' da bismo dobili kapitul.* Ako to u inimo i dobijemo kapitul, ho e li se postaviti pitanje valjanosti jer 'cadaver juridicum' (= pravni leš) nije mogao nešto dobiti niti išta dati. Prvo bi trebalo (us)postaviti redovito stanje s redovitom upravom pa tek onda razgovarati o izvršenju Dekreta.“

Upravo ovo sam rekao na znanstvenom skupu. Nema, dakle spora da moramo nešto ustupiti. No, ovdje je rije o na inu. Može li se na ovaj ili na neki drugi na in to ostvariti? To je ono što je važno.

„Poslužit u se još jednom slikom“, nastavih sa svojim izlaganjem. „Muž i žena dobili sina. Kupili mu razne igra ke i sin se bezbrižno igra. Kad su dobili drugoga sina, primijetili su kako stariji sin sve sebi prisvaja i ništa ne daje bratu. Roditelji bi mogli to riješiti tako da nove i potpuno jednake igra ke kupe i drugom sinu. No, to ne bi bilo odgojno. Ako oni žele odgojiti svoju djecu i kao svoje sinove i kao bra u jedan drugome, onda im i igra ke moraju biti zajedni ke.“

Treba mama uvjeravati starijega sina kako se i mla i brat mora igrati istim igra kama te da on kao mla i mora poštivati starijega i tako stjecati njegovu naklonost.“

Teško je to ostvariti, a lako je krenuti krivim putem. Mnogi roditelji u svom odgojnom djelovanju pogriješe. Stave se na stranu starijega protiv mla ega ili na stranu mla ega protiv starijega. U našem slu aju vrh Crkve je stao na stranu svjetovnoga sve enstva i stvorena je

velika nepravda prema franjevcima. Hercegova ki, dakle, slu aj treba rješavati u skladu s pravednoš u.

Jednom prigodom, dok sam još bio kapelan u Duvnu, zamolio me je dobri sve enik don Cvitan Radiši da sa mnom še u i razgovara. I on je zapo eo:

„Može li se naš slu aj riješiti?“

„Ne može bez injenice da je u narodu povrije en prirodni osje aj za pravdu.“

„Objasni mi to, fra Martine.“

„Dok mi navodimo autore u pri-log svoga mišljenja, obi ni ljudi nikoga ne navode nego spontano donesu sud i ostanu uza nj. Ve ina vjernika drži da je povrije ena pravda. Dok se njihov osje aj ne izlije i ili dok ih se ne uvjeri kako je pošten i druk iji pristup rješenju, naš e slu aj ostati neriješen i, možda, nerješiv.“

„Je li to kod vjernika spontano ili im je to sa strane uba eno?“

„Ne u, don Cvitane, isklju iti ni tu mogu nost. No bilo jedno ili drugo, osje aj je povrije en i treba barem pokušati izlije iti ga.“

Nakon toga još smo še u i razgovarali. No ne sje am se jesmo li našli kakav na in rješenja. Sve su prilike da nismo. Biskupu sam i rekao:

„O e biskupe, nisam glede toga uspio promijeniti svoje mišljenje ni svoje stajalište. Franjevcima je u injena velika nepravda. Toga je manje-više svatko svjestan. I onaj koji šuti i onaj koji govori.“

Kad je o. Vlado Vlaši , isusovac, razgovarao sa mnom u etiri oka u Duvnu za vrijeme moga župnikovanja u Kongori, izme u ostalog mi je rekao:

'Kad biste htjeli vi biste mogli uvjeriti narod da prihvati svjetov-noga sve enika.'

Nisam se s njim složio, nego sam mu donio primjer svoga razgovora s jednim seljakom s Planine ljeti 1976.

'Je li, vele asni, svejedno ili bio na župi pop ili bio fratar?'

'Da. Svejedno je,' - odgovorim mu.

'Zašto je onda buna u Hercegovini?'

'Ne u ti izravno odgovarati nego u ti pomo i da ti do eš do odgovora.'

'Da ujem.'

'Tko vas služi na Planini?'

'Fratar.'

'Je li mu lako do i?'

'Ne. Nije.'

'Isplati li mu se?'

'Ne.'

'Sad zamisli da jednoga dana bude Planina iskrižana asfaltom te na njoj bude mnogo naroda i, nakon tih pogodnih prilika, do e pop.'

'Kakav pop?' - povišenim me glasom upita.

'Je li jednako' – odgovorih mu protupitanjem.

'Je jednako, ali nije pravo.'

'Kako je pravo?'

'Pravo je da služi tada tko nam služi sada.'

'Prenesi to na Hercegovinu, pa e ti biti jasno.'

I, eto, o e biskupe, vidite nepravdu i netakti nost. Morali bi crkveni dostojanstvenici voditi o tom ra una. No, više o tom vode ra una državni službenici negoli crkveni dostojanstvenici. Državni se službenici boje građanske neposlušnosti, a crkveni se dostojanstvenici, tako oni još misle, nemaju ega bojati. Varaju se. I oni bi se morali bojati vjerni ke neposlušnosti. Ne kažem vjerske nego vjerni ke. Tko je vjerski neposlušan, taj je prestao biti ne samo katolik nego i krš anin. Ono što trebamo vjerovati to od crkvenih dostojanstvenika trebamo prihvatiti i po tom živjeti. Tko vjerske istine ne prihva a i ne ulaže trud da po njima živi, taj je neposlušan Bogu.

Ne emo nijekati da crkveni dostojanstvenici imaju pravo i zapovijedati. To im pravo nitko ne nije e. No, prije negoli nešto zapovjede, oni moraju biti svjesni:

Isus Krist, poslušan (Lk 2,51) do smrti na križu (Fil 2,8), istovjetan je s podložnikom komu crkveni dostojanstvenici zapovijedaju. Zato, crkveni dostojanstvenici dok zapovijedaju, moraju ozbiljno paziti da u svom podložniku ne ponize, uvrijede i ak na križ pošalju Isusa Krista, do smrti poslušna.

Ako crkveni dostojanstvenik misli: Isus e u podložniku poslušati pa makar bio ponižen i na križ poslan, neka se zamisli i neka se upita: Smijem li ja, Isusu Kristu svom Bogu i Spasitelju, biti Kajfa što ga šalje u smrt?

Ne zaboravimo da su Petar i Ivan uskratili posluš Kajfi. To eka i crkvene dostojanstvenike ako budu sli ni Kajfi i ako budu mislili kako ih vjernici moraju slušati u svim okolnostima.

Istina, najbolje bi bilo uvijek biti poslušan kad se posluhom ne krši neki moralni zakon, pa i onda kad crkveni dostojanstvenici to ne zaslužuju. Dabogda tako bilo.

Ali smiju li se oni pouzdati u takvu idealnost svojih podložnika?

Ne! Ni govora. Oni moraju znati da je sve ljudsko potrošivo. Što imaju oni od posluha svojih podložnika ako, zbog njihove bahatosti, idealni podložnici završe ili u grobnici ili u ludnici?

Zato prije zapovijedanja crkveni dostojanstvenik pred svojim podložnikom mora biti u poklon-

stvenom stavu pred Isusom Kristom u ime koga zapovijeda i komu u podložniku zapovijeda.

S ponosom donosim primjer dobra starješine iz svoje zadnje godine u sjemeništu.

Jednoga jutra, za vrijeme doru - ka, ušao je u blagovaonicu pater u itelj Eugen Bižaca, dominikanac, i rekao: „Neka ustane tko je za šetnju!“ Ustali su! „Neka ustane tko nije za šetnju!“ Ustali smo! Nakon toga je odmah dodao: „Koji su za šetnju neka u vrtu igraju bo a i odbojke, a koji nisu za šetnju neka iste hodnike i zatvorene prostorije.“

Ne znam kako bih se osje ao da sam se našao na drugoj strani. Možda bih se osje ao pobjednikom pa ne bih reagirao. No, ja sam reagirao i pred svima rekao: „Oti i u ja k njemu u sobu pa u mu re i da se ovako ne odgajaju Kristovi sve-enici nego farizeji.“

Kolege su mislili da je to moj trenutni revolt i da od svega toga ne e biti ništa. A ja sam odlučio oti i u itelju u sobu na razgovor. Ušao sam i nakon pozdrava i uvodnih rije i rekao:

„Jutros ste pogriješili. Onako se ne odgajaju Kristovi sve enici. Onako se odgajaju farizeji.“

„U emu sam pogriješio?“

„Kaznili ste nas zbog našega uvjerenja i za naš slobodni izbor. Trebat e Vam (po)nekad i naše kolektivno mišljenje. No, ne ete ga dobiti. Jer, gledat emo prozreti Vaše mišljenje i izraziti ono što Vi želite. I tako ete ostati bez našega iskrenog stajališta.“

„Što sam trebao u initi?“

„Trebalo je oti i na šetnju, a nama koji ostajemo narediti iš enje ku e.“

„Što sam trebao u initi nakon odluke da ne e biti šetnje?“

„Trebali ste potražiti dobrovoljce za iš enje ku e ili ih sami odrediti. Da ste, tako rade i, i mene odredili, ne bih imao razloga za pobunu.“

Nakon tih mojih rije i u itelj je, na moje iznena enje, rekao: „Martine, pogriješio sam. Više se to ne e dogoditi.“ On me je razoružao. Divio sam se njegovoj veli ini. Jer, on ovjek od trideset devet godina, preda mnom, mladi em od osamnaest godina, priznade svoju pogriješku i obe a da je ne e ponoviti. Otišao sam iznena en i pomalo zbunjen, a mislio sam da u iza i kao pobjednik. Dabogda svaki podložnik mogao ovako do i svome starješini, izložiti mu svoje mišljenje i doživjeti njegovu veli inu. To iskreno želim svakom starješini svugdje, pogotovo u Crkvi.

* Kapitul je skup lanova provincijske uprave i izabranih predstavnika koji vrše promjenu provincijskoga starješinstva. Kapitul se održava svake tri godine. Nakon tri godine mijenjaju se vije nici, a nakon šest godina mijenja se provincijal i njegov zamjenik. Budu i da je prošlo tri godine od prethodnoga kapitula, promjena provincijala i njegova zamjenika povla i za sobom i promjenu vije nika.

KRIMINALCI, IMATE PRILIKU!

Diana Majhen, Zagreb

Ako Državno odvjetništvo nastavi dosadašnjim tempom,* uskoro ne e biti kriminalca u zatvoru koji ne e svjedo iti protiv generala Glavaša, vjerojatno u zamjenu za oprost i obustavu kaznenog postupka.

Jedan od takvih "bisera" je Nevenka Mesi , osoba osumnjena za zlouporabu položaja u "Rovinjskom suncu", domu za zlostavljane žene. Nakon velike bure i svakodnevnih medijskih izvještavanja o naglom bogatstvu Nevenke Mesi , dok su štiti enice doma istovremeno gladovale i bile zakinite za osnovne potrebe, kao i o tome da je sin spomenute seksualno uznemiravao štiti enice doma, odjednom zatišje.

Ništa više od pomopoznih izjava o istrazi protiv Mesi ke, ona

je naglo prestala biti predmet medijske pažnje.

Dakako, istraga se vjerojatno odvijala, no, javnost više nije mogla pratiti njen tijek.

I sada, nakon nekoliko mjeseci, evo nama ponovno Nevenke Mesi . Ovaj put puna optužbi protiv generala Glavaša. Stvar je tim zanimljivija, što je Nevenka Mesi trebala biti svjedok obrane generala Glavaša.

E, ali to je bilo u vrijeme prije nego je optužena i prije nego je njoj prijetila zatvorska kazna. Nakon što su ju uhvatila na djelu, ženi je naglo proradila savjest. Kako kaže, nakon razgovora s Jadrankom Reihl-Kir.

Naravno, bolje zvu i kada se kaže da je savjest proradila nakon spomenutog razgovora, nego nakon mogu nosti da odle-

ži zatvorsku kaznu radi pronevjere, zlouporabe položaja itd.

Nekako se zaboravlja da je ta ista Nevenka Mesi prije godinu dana dala izjavu kako ne zna ništa o nikakvim zločinima, sada ona odjednom sve zna. ak se ne postavlja ni pitanje kada je lagala, onda ili sada? Jer, u bilo kojem slučaju, Nevenka Mesi je lažov.

Državnom odvjetništvu izgleda nije dovoljno to što je Hrvatsku napravilo jedinom zemljom u svijetu gdje se masovni ubojica pojavljuje kao krunski svjedok na nekoj suđenju.

Slijede lažovi i kriminalci.

* – Poslano uredništvu dne 9. studenog 2007.

ISTINA O LJUBI MILOŠU

Anthony Dizdar, Cleveland

Gospodine Dragun,

S velikom pozornošću čitam Vaše internetske stranice, pa sam tako postupio i s ovim zadnjim brojem Glasnika. Mnogo je zanimljivih tema, posebno svjedočenje Ante Vrbana (poznajem cijelu njegovu obitelj, a poznavao sam i njegova pokojnog brata Ivana koji je umro u Clevelandu, Ohio, USA), kao i tekst o krvniku Slavku Goldsteinu itd.

Sedamdesetih godina imao sam priliku čitati više članaka u hrvatskoj emigraciji (u emigrantskim novinama) o dvojici velikih mrzitelja Hrvata i hrvatskim zloincima Leo Matesu i Slavku Goldsteinu. Te sam članke, kao i mnoge druge, čitao, ali kako su mi kući u pljački u više navrata tražili i u njoj neke dokumente, pokrali su mi mnogo tih kutija kao i knjiga, misleći da će tu naći i tražene isprave. Drugovi nisu znali da se ti dokumenti ne nalaze u mojoj kući.

Što se pak tiče pok. Ante Vrbana, ona svjedočenja su IZNU-ENA u zatvoru. Kad su njega osudili na SMRT, onda su njegova brata Ivana izvadili iz jedne drvene KASETE, koja se nalazila ispod poda više od godine dana. Tu su ga i hranili. On uopće nije bio svjestan koliko je dugo vremena proveo u toj kutiji. To mi je pričao osobno, jer je u Clevelandu bio moj susjed. Jednog dana su njega izvadili van iz te kutije i postavili ga na jednu stolicu. Onda su doveli njegova brata Antu Vrbana u istu prostoriju i položili ga tu, a da ovaj sve to mora gledati.

Maks Luburi

Najprije su mu rezali uši, pa nos. Nakon toga vadili su mu oči, te sakatili ostale dijelove tijela sve dok nije umro. Nije ga mogao ni prepoznati sve dok mu nisu rekli da je to njegov brat Ante.

Što se tiče Ljube Miloša, on je bio brat Maksu Luburi a ili neka njegova bliža rodbina.

Ljubo je neko vrijeme živio u Subotici i tamo je bio mladi skojevac. Poslije, kad je pao u prvoj skupini Akcije Deseti Travnja, on je odmah poeo suravati s OZNOM i njima odavati sve tajne. Jedino je on došao na sudenje dobro ugojen i bez

ikakvih fizičkih posljedica. Samo je imao dugu kosu. Kad su ih osudili na SMRTNU KAZNU, sutradan je u Vjesniku izašao mali članak da je smrtna kazna izvršena. I ništa više. Ljubi Milošu tada mijenjaju ime i prezime i on odlazi u Prištinu i tamo se ženi s jednom Srpkinjom i s njom dobiva (mislim) četvero djece. Imao sam priliku saznati da je umro u Beogradu u bolnici 1992. godine. Srbi su njega ostavili na životu da bi im potpisivao kojekakve lažne brojeke o tome koliko je navodno Srba pobijeno u Jasenovcu i kako bi na taj način Srbi sakrili svoje zločine koje su činili u

razdoblju od 1945. do 1953. godine. Jasenovac je službeno zatvoren 1949. godine, ali je ostao raditi skroz do 1953. godine. O ovom mijenjanju imena Ljubi Milošu prvi put sam pitao u malom lanku Rajka Rajkovića (sina Mate Rajkovića, pukovnika OZNE) 1989. godine, te u drugom iz 1990. godine.

Maks Luburi je sin jednog Srbina koji se doselio u Hercegovinu i tamo navodno prešao na katoličku vjeru. Bio je mali kriminalac. Opljakao je duhansku otkupnu stanicu i završio u Srijemskoj Mitrovici. Tamo su ga stavili u istu eliju sa Stevom Kraja i em i tu ga je on pridobio raditi za NKVD. Poslije isteka

njegove kazne poslao ga je u Maarsku kako bi se povezao s USTASHAMA u logoru na Janka Puzti. Nakon kratkog vremena ubio je generala Perceca pod optužbom da radi za Jugoslaviju i tako je on postao šef tog logora.

Sad kad pogledate sve što je radio, onda Vam je jasno da takva osoba Hrvatskoj nije željela dobro. On se s Bleiburga vratio nazad u Jasenovac i tamo je ostao do 1947. godine. Sad se Vi zamislite koga je Maks ubijao u Jasenovcu tada? Godine 1947. odlazi u Maarsku (zato što je izvrsno govorio maarski) na doškolavanje kod NKVD-a. Godine 1948. dolazi do INFORMBIRO-a i tada se više ne

može vratiti u jugu, te odlazi u Španjolsku i tamo ostaje sve do svoje smrti. Vjerujem da ste itali priznanja Ilije Stanića, koji ga je ubio, kako mu je ostalo više ruskih pisama (NKVD) na stolu, ali ih on nije razumio, jer su sva bila ŠIFRIRANA!

Sli na stvar nam se dogodila i s Gojkom Šuškom, starim UDBA-ŠEM i prijateljem Josipa Perkovića i Vinka Sindića. Mi smo njega uvijek u emigraciji znali kao jugovića, a možda je bio i suradnik UDBe. Ono što je Gojko napravio Hrvatskoj, to nas i danas jako mnogo košta i još uvijek emo, dosta dugo, plaćati grješke njega i njemu sli nje. No o tomu drugom prilikom.

EVO ŠTO KAŽU JUGOSRBI O LJUBI MILOŠU

Marko Lopušina,

www.patriotmagazin.com

Kada je stvorena NDH, Božidar Kavran je imenovan za zapovednika svih ustaških postrojbi. Pobegao je u inostranstvo 1944. godine, ali je u izbegličkom logorima zavrbovan da radi za Amerikance. CIA ga je vratila u FNRJ trećeg jula 1948. da izvede operaciju "Deseti travanj". Kako tvrdi dr Krunoslav Draganović, "celu akciju smislio je dr Ante Pavelić još 1945. za svog boravka u Austriji i poverio je svom najvernijem oveku Boži Kavranu.

Ljubo Miloš je u NDH bio tvorac zatvorskog sistema za uništavanje "niže rase". Kao ustaški bojnik i komandant koncentracionih

logora Jasenovac, Stara Gradiška i Lepoglava on je od 1941. do 1945. sprovodio masovna ubijanja. Pobegao je u inostranstvo, ali je, kao i Kavran, vraćen u uložni špijuna i diverzanta. Dr Krunoslav Draganović je lično znao Ljuba Miloša, vi ali su se u Koruškoj 1945. godine. Miloš se tamo skrivao u logoru Liena pod lažnim imenom. Kada je Miloš prešao u Italiju,

dr Draganović se sa njim sastajao 1947. u Rimu. Tada se ve govorilo o akciji "Deseti travanj", za koju su i Kavran i Miloš govorili da je uspela, jer mogu od Maribora do Drine da dođu slobodno. Obojica su uhapšeni i osuđeni na smrt streljanjem.

Još u istrazi priznali su svoju saradnju sa Vatikanom i Amerikom

OPTUŽNI PRIJEDLOG PROTIV CARLE DEL PONTE I DR. - DOPUNJEN (2. dio)

Kaznena djela nabrojana u točkama 1 i 3 do 6 izmijenjene optužnice počinjena su u sklopu zajedničkog cilja udruženog zločina protiv čovječnosti. Optuženi je posjedovao stanje svijesti nužno za počinjenje svakog od tih kaznenih djela.

Kaznena djela nabrojana u točkama 2 i 7 i, alternativno navodima u paragrafu 8, ona u točkama 1 i 3 do 6, bila su prirodne i predvidive posljedice izvršenja udruženog zločina protiv čovječnosti i optuženi je toga bio svjestan.

Tijekom operacije 'Oluja' i nakon nje, hrvatske snage su napale gradove, sela i zaseoke u južnom dijelu regije Krajina i nad njima preuzele kontrolu. Na osnovu zapovijedi Ante GOTOVINE, te snage su izvršile djela koja se terete u točkama 1 i 3 do 6 izmijenjene optužnice. Tim djelima i propustima optuženi je potakao druge, uključujući i hrvatske civile, da i oni počinju djela na kojima se temelje rene optužbe. Nadalje, optuženi Ante GOTOVINA je bio dužan ponovno uspostaviti i osigurati javni red i sigurnost, a propustio je da tu svoju dužnost izvrši.

Kao glavni operativni zapovjednik, Ante GOTOVINA vršio je de jure i/ili de facto zapovjedništvo i kontrolu nad hrvatskim snagama tijekom operacije 'Oluja'.

Nakon operacije 'Oluja', Ante GOTOVINA zadržao je zapovjedništvo i kontrolu nad snagama HV-a koje su i dalje bile razmještene u južnom dijelu regije Krajina.

Ante GOTOVINA, budući da je bio na položaju nadređenog, također snosi individualnu kaznenu odgovornost za djela i propuste svojih podinjenih, na osnovu članka 7(3) Statuta Međunarodnog suda. Nadređeni je odgovoran za kaznena djela svojih podinjenih ako je znao ili je bilo razloga da zna da se njegovi podinjeni spremaju počiniti takva djela, ili da su ih veći počinili, a nadređeni je propustio poduzeti nužne i razumne mjere da spriječi ta djela ili da kazni njihove počinitelje.

Ante GOTOVINA je imao moć, ovlasti i odgovornost da spriječi ili kazni teška kršenja međunarodnog humanitarnog prava koja su hrvatske snage počinile tijekom i nakon operacije 'Oluja'. Optuženi je znao, ili je bilo razloga da zna, za sve zločine koji mu se stavljaju na teret u izmijenjenoj optužnici, da se njegovi podinjeni spremaju da ih počinje ili da su ih veći počinili, a propustio je poduzeti nužne i razumne mjere da spriječi ta djela ili da kazni njihove počinitelje. Optuženi stoga snosi individualnu kaznenu odgovornost prema članku 7(3) Statuta.

itavo vrijeme na koje se odnosi izmijenjena optužnica, u regiji Krajina u Republici Hrvatskoj, na teritoriju bivše Jugoslavije, postojalo je stanje oružanog sukoba.

itavo vrijeme na koje se odnosi izmijenjena optužnica, optuženi Ante GOTOVINA bio je dužan pridržavati se zakona i običaja koji uređuju vojni rat, uključujući i zajednički članak 3. Ženevskih konvencija iz 1949.

Djela odnosno propusti za koje se optuženi terete u izmijenjenoj optužnici, a koji predstavljaju zločine protiv čovječnosti kažnjive po članku 5. Statuta Međunarodnog suda, bili su dio rasprostranjenog ili sustavnog napada usmjerenog protiv civilnog stanovništva, naime srpskog stanovništva južnog dijela regije Krajina.

Izraz 'hrvatske snage' u izmijenjenoj optužnici podrazumijeva i obuhvaća postrojbe HV-a, Hrvatskog ratnog zrakoplovstva (u daljnjem tekstu: HRZ) i MUP-a RH, koje su sudjelovale u operaciji 'Oluja' i/ili u događajima neposredno nakon nje, u južnom dijelu regije Krajina, kao i civilnu i Specijalnu policiju.

U točki izmijenjene optužnice koja se odnosi na ubojstvo i to -

ki koja se odnosi na progone u dijelu koji se ti e ubojstva, navodi se ukupnost tih djela. U Dodatku, u dijelu koji se odnosi na te to ke, sadržan je samo manji broj pojedina nih incidence-nata kojima se konkretiziraju te optužbe."

Nadalje:

„Gotovina se skriva u franjeva-kom samostanu" izjavila je Carla del Ponte u intervjuu Daily Telegraphu. Ta izjava nije istinita, pa je „Hrvatska biskupska konferencija odbacila optužbe Carle del Ponte".

Nadalje:

„Ivo Miro Jovi , predsjedatelj Predsjedništva Bosne i Hercegovine – Slušao sam na jednom skupu, kojega sam u znak prosvjeda napustio, Carlu del Ponte, koja je opravdavala srpsku pobunu i terorizam 1991. godine progonima Srba pedeset godina prije."

Nadalje:

„Ujedinjenim Narodima u New Yorku predstavljeni su dokazi o tome kako je glavna tužiteljica Carla del Ponte Tribunalu dostavljala krivotvorene i lažne iskaze kako bi se održala njezina optužnica protiv hrvatskog generala Ante Gotovine, optuženog za ratne zlo ine protiv srpskih

civila nakon vojno redarstvene akcije Oluja 1995. godine. Nakon što su se razotkrile njezine krivotvorine Del Ponte se posebno angažirala u zataškavanju cijelog slu aja kako bi sprije ila istragu Ujedinjenih Naroda."

- dakle, okrivljenica je generala Antu Gotovinu lažno optužila za sljede a kaznena djela:

a. da je bio pripadnik zlo ina kog pothvata koji je izveden s ciljem etni kog iš enja Srba iz Republike Hrvatske, a to nije inio,

b. da je sudjelovao u ubojstvima Srba u Republici Hrvatskoj, odnosno da ta ubojstva nije sprje-avao, niti ih je kažnjavao, a to nije to no,

c. da je sudjelovao u kriminalnim aktivnostima usmjerenim protiv Srba u Republici Hrvatskoj u razdoblju od 10. kolovoza do 15. studenog 1995. godine, a to nije istina,

- pa je time po inila kaznena djela lažnog prijavljivanja kaznenog djela opisano u I. 302. Kaznenog zakona i zloporabe položaja i ovlasti opisani u I. 337. Kaznenog zakona,

II. okr. KENNETH SCOTT:

Sastavio je predmetnu optužnicu protiv generala Ante Gotovi-

ne, i to polaze i od lažnih inje-nica, kao i temelje i ju na istima,

- dakle, okrivljenik je generala Antu Gotovinu lažno optužio za sljede a kaznena djela:

a. da je bio pripadnik zlo ina kog pothvata koji je izveden s ciljem etni kog iš enja Srba iz Republike Hrvatske, a to nije inio,

b. da je sudjelovao u ubojstvima Srba u Republici Hrvatskoj, odnosno da ta ubojstva nije sprje-avao, niti ih je kažnjavao, a to nije to no,

c. da je sudjelovao u kriminalnim aktivnostima usmjerenim protiv Srba u Republici Hrvat-skoj u razdoblju od 10. kolovoza do 15. studenog 1995. godine, a to nije istina,

- pa je time po inio kaznena djela lažnog prijavljivanja kaznenog djela opisano u I. 302. Kaznenog zakona i zloporabe položaja i ovlasti opisani u I. 337. Kaznenog zakona,

RAZLIKOVNI RJEČNIK IZMEĐU HRVATSKOG JEZIKA I SRPSKOG JEZIKA (2. dio)

HRVATSKI JEZIK SASTOJI SE OD TRI DIJALEKTA: akavskog dijalekta-(ikavski, ekavski, ijekavski izgovori), Kajkavskog dijalekta-(ekavski, ijekavski izgovori) i Štokavskog dijalekta- (ikavski, ekavski, ijekavski izgovori). Osnovica za službeni standard u HRVATSKOM KNJIŽEVNOM JEZIKU je Štokavski dijalekt ijekavskog izgovora oplemenjen s fondom rije i Kajkavskog i akavskog dijalekta.

SRPSKI JEZIK SASTOJI SE OD DVA DIJALEKTA: Štokavskog dijalekta- (ekavski, ijekavski) i Torla kog dijalekta- (ekavski). Osnovni standard za SRPSKI KNJIŽEVNI JEZIK je štokavski dijalekt ekavskog izgovora oplemenjen Torla kim dijalektom.

HRVATSKI JEZIK

kolovoz (eški: srpen)
zrakoplovstvo
zrakoplov
dušik
velja a premeta a (opis 2.
mjeseca)
baka (baba podrugljivo)
badava
star, pljesnjiv: Kruh je spljesnjivio...
pržun
bajunet (nakon 1991.)
bakreni
klada
elektri ni stup
Banovina (nakon 1991);
Banovinac, Banovinka; Banovinski
(nakon 1991);
kupalište
toplice
kupališni
tlakomjer

barun, barunica
Barcelona
vrt, baš a; vrtni, –
braco, bratac (brat od milja)
Be anin, Be anka

SRPSKI JEZIK

avgust
avijacija, vazduhoplovstvo
avion, vazduhoplov
azot
baba marta (opis 3. meseca)
baba, baka (od mila)
badava, džabe
bajat, star, bu av, pokvaren: Lebac
se ubajatio...
bajbok, bajbokana
bajonet
bakarni
balvan, klada, deblo
bandera
Banija; Banijac, Banijka; Banijski

banja, kupalište
banja, spa (snob.), ilidža (tur.)
banjski, kupališni
barometar, sfigmomanometar,
mera pritiska
baron, baronica
Barselona
bašta, vrt; baštenski, vrtni
bata (brat od milošte)
Be lija, Be lijka (žitelji Be a)

bijeg	bekstvo (Bekstvo iz Ševeningena)
ivan ica (poljski cvijet)	bela rada (poljski cvet)
bjelanjak	belance
biljeg	beleg; taksena marka
bilježiti; obilježiti; pribilježiti;	beležiti; obeležiti; pribeležiti;
zabilježiti; bilježnica; ubilježiti; biljeg	zabeležiti; sveska, beležnica;
	ubeležiti; beleg
ešnjak	beli luk
bjeloo nica (rije je strukovno- skolasti ko-lingvisti ki fabrikat)	beonja a (re iz narodnog jezika)
brija : Seviljski brija	berberin: Seviljski berberin
brija nica	berbernica; berberska radnja
burza	berza
mjehur	bešika
beskralježnjaci, akordati	beski menjaci, ahordate
nesuvislo	besmisleno, nerazumno,
	iracionalno
bjesno a	besnilo
oskudica, nemaština	besparica, nemaština, oskudica
nepotrebno	bespotrebno, nepotrebno
sigurnost	bezbednost (van opasnosti, neopasnost, protivopasnost, bezopasnost, neštetnost); bezbedan koji je koji je van opasnosti; bezopasan; koji ne šteti (neštetan) sigurnost se odnosi na visoku verovatno u, izvesnost;
	(surety, certainty)
skoro, malne	bezmalo, skoro
beznadan	beznadežan
bezuwjetno	bezuslovno
papar	biber
knjižnica	biblioteka
prodavaonica karata (?), blagajna	biletarnica, blagajna (nikad kasa)
biljojed	biljožder, biljojed
životopis	biografija, CV; životopis, žitije
kino	bioskop, kinematograf, kino
birokracija	birokratija
dostajati, biti dostatan	biti dovoljan

HRVATSKI GROBOVI U SLOVENIJI (7. dio)

Janez rnej

Preveo Igor Ivaškovi
(„Demokracija“, Ljubljana,
prosinac 2004.)

11. Hrvati na Celjskom

Nastavljamo s objavom svjedočenja o poslijeratnom ubijanju hrvatskih izbjeglica na širem celjskom području.

Prema svjedočenju Ivana Praternera, bivšeg partizana, grobovi s Hrvatima nalaze se i na rubu šume iza poljodjelske škole u Šentjuru. Isto tako i u mo vari ribnjaka na Blagovni, koja leži uz desni rub ceste Blagovna - Dramlje.

Masakr širokih razmjera rasplamtio se je u Celju i u okolici. Tu se je skupljalo na tisu e izbjeglica iz Zidanog mosta, Laškog, Kumrovca i Šentjura. Dolazili su i s vlakovima iz Zagreba i iz Rogatca.

Prisilno su dovoeni još i iz koroških Poljan preko Slovenj Gradca, Doli a, Velenja i Pirešice, te vlakovima iz Maribora.

Prirodno suženje Savinjske doline iza Celja prema Laškom dalo je idealnu priliku za zarobljavanje te mase ljudi, koja zbog svoga, uglavnom, civilnog sastava nije bila borbena raspoložena. Ljudi su pokušali spasiti gole živote, ali im zbog pobjedničke beskrajne želje za ubijanjem to nije polazilo za rukom. Sve te tisu e ljudi, koje su prekrile celjski park, okolicu medloških vrtova, aerodrom u Levcu, Tirtot u Medlogu, šume na Lopati, bežigrajski kotao prema Teharju, šumu oko crkve na Jožefovom brdu i Marovškovu farmu na Glaziji, te posvuda

gdje je bilo malo više prostora, mirno su ekale da im oduzmu oružje, skinu ih, vežu žicom i pobijaju u protupješa kim i protutenkovskim rovovima, te rovovima za protuavionske topove.

Zatrpavali su ih i u jame namijenjene skladištenju

12. Akcija "iš enja"

Zapovjednik Tre e jugoslovenske armije Kosta Na ve je 27. svibnja 1945. godine pismeno izvijestio maršala Tita, koji je tada uz osiguranje putovao od Ljubljane preko Celja u Maribor, da je o istio teren od neprijatelja na taj na in što je pobio 25.000 uniformiranih zarobljenika, ne ra unaju i civile (dokument mi je pokazao g. adež, redatelj dokumentarca "Dosje nestalih").

Njegova Osmo crnogorska brigada je uz pomo slovenskih partizana devet dana " istila" okolicu. Spavali su na okolnim kozolcima (kozolec - drvena konstrukcija za sušenje trave i skladištenje sijena, pšenice i kukuruza).

Navest u nekoliko svjedočenja iz toga vremena.

Ivan Praterner, bivši partizan, veterinarski higijeni ar kaže:

"Hrvatske bjegunce su strpali na sportsko igralište u Bežigradu, koje je bilo u vlasništvu Westna, tvornice posu a. Ja sam bio zadužen za opskrbu hranom. Sastavljena je bila od sirove repe, sirove cikle za svinje, sirove mrkve i krumpira. Skupljao sam ju po okolnim gospodarstvima. Zarobljenici su bili strašno gladni. Kad su im stražari tu, u biti hranu za svinje, pobacali preko mreže,

gurali bi se kako bi dobili što više.

Posebno mu enje predstavljala je mreža postavljena na sredini igrališta, gdje su bile konzerve, pokvarena salama i cigarete. Zarobljenici su pokušavali do i do tih nedostupnih namirnica, dok su ih stražari ga ali s visokih stražarskih mjesta i zabavljali se kod svakog ranjenog ili ubijenog Hrvata.

Po zanimanju sam konjovodac, ali mi se svejedno srce stezalo, a želudac okretao. Tu svoju funkciju morao sam obavljati više od tjedan dana, sve dok hrvatskih izbjeglica, koje su u to vrijeme svaki dan strijeljali i dovodili nove, nije nestalo.

Kada su bili napunjeni svi protutenkovski i pješa ki rovovi, svi L-rovovi i flakovske jame (jame za protuavionske topove) na Golovcu, morao sam dati još **devet uhva enih hrvatskih konja da bi gazili s granama pokrivene leševe** (ina e konji ne bi htjeli stati na mrtva tijela) i gnje ili ih u ve pretrpanim rovovima, koji su bili duboki 2,5 do 3 m, te široki 3 do 4 m. injeno je to samo stoga da bi u njih moglo stati što više ubijenih žrtava.

Na kraju pobili su i konje, koje sam morao dati, da bi ih pokopali na površini grobnice, iznad ljudskih tijela.

Sada, kad razmišljam koliko je bilo tih bjegunaca, rekao bih da ih je bilo barem dva puta toliko koliko Celje ima stanovnika. Svi su oni ostali u našoj zemlji.

Najviše se leševa nalazi u protutenkovskom rovu izme u Nove vasi i teharskog mosta preko Voglajne."

ŠETNJA U ŠUTNJI (7. dio)

Marijan Krmpoti , profesor

Tih dana zove me doma brzo-glasom gospodin Ton i Vrdoljak. Zašto vi na Televiziji vodite hadezeovsku politiku na svoju ruku? Ja nisam hadezeovac! Od-povrgnuh mu... Klik! Nazval me je i moj prijatelj maspokovac Ivo odmah poslije izbora, pa me logi no pita: Jesi li se javil Tu -manu? -Zašto? Pitam ja njega. - Možda te treba. Odgovara Ivo. - Zna on gdje me može na i, ako me treba, pa neka me zove.

Nije me zval. Predosje al sam i da ne e. Jednom me je zval kad me trebal, a ja se nisam odazval. Zašto onda da me zove još jedanput? Nakon Zbora šutnja je progutala Skupinu 37. Nekoliko mjeseci kasnije Ministarstvo inozemnih poslova, Sektor za kadrove, Visoka 22, u novinama tiska "Poziv svim gra anima Hrvatske zainteresiranim za rad u diplomatskim predstavništvima Republike". Poslao sam molbu. Navel sam ga za preporuku. Odbili su me.

Vjerojatno sam pogriješil što sam navel njegovo ime, a još najvjerojatnije: Franjo Tu man nije ni znal za tu moju molbu i odbijenicu Ministarstva u Visokoj 22. Svejedno, nakon svega mislil sam da bolje nisam ni zaslužil. Prihvatil sam to kano izkupljenje i oslobodih se kompleksa krivnje zvanog Franjo Tu man.

Kako je vrieme prolazilo, u svezi s Franjom Tu manom spomenut sam još samo dvaput. Prvi put, Zvonko Lisinski-Baja i ja sreli smo tih dana u Gunduli-vevoj književnika i našega bivšega kolegu s Francekova Instituta I ana Ramljaka. Rekal nam je sav ozaren: Bil sam kod Franceka. Pital je za vas. Dal vas je sve pozdravit. Znal sam da nam laže. Drugi put je to bilo koju

godinu kasnije. Vra al sam se doma oko podneva. Na Trgu hrvatskih velikana izprjed paviljona gospoda u crnim odielima. Na dnu stuba stoji moj znanac s TV još iz dana Pjesme Eurovizije, mladi gospodin Tihomir Vinkovi , tajnik za odnošaje s javnoš u u Uredu Predsjednika Republike. Bog, kaj delaš tu? Pitam ga. - Dolazi Predsjednik na otvorenje izložbe. ekamo ga. - Pozdravi ga puno, reko. - Ve sam Vas ja njemu jednom spomenul. "A što radi Marijan?" Pital je. "U mirovini je." Reko mu. "Zar ve ?" Za udil se kao. Bilo je to zacielo zadnji put da je Franjo Tušman ul moje ime.

I kad sam ve bil siguran da se više nikada ne emo uti, a kamoli vidjeti, umalo da se slujajno ne sretosmo zahvaljuju i Brunu Buši u. Bilo je to kad je došal u Ilirsku dvoranu odati zadnju po ast Brunu. Ja sam upravo bil izašal na ulicu me u mnoštvo okupljeno oko ulaza. Netko je podviknul: dolazi Predsjednik! Svjetina se uzkomešala. Svi su se gurali naprijed da ga bolje vide. Gurnuli su me ukraj. Propel sam se na nožne prste i u prolazu iznad svih glava zadnji put ugledal na tren odblesak lica Franje Tu mana.

Narušen strašnom boleš u Predsjednik više ni bil nalik Franji Tu manu iz Opatike 10. Okrenul sam se brzo. Ganut onim što sam vidil, pošal sam niz Opatiku do broja 10. Tu sam stal pred prekrasnim dverima. Pogled mi je pobjegal u lievo krilo zgrade. **Gore na drugi kat u dva prva prozora sobe u kojoj smo Bruno i ja sjedili zajedno više od godinu dana.** Sitne tople suze mutile su mi vid sve do Kamenitih vrata.

Kažu o mrtvima sve najbolje. U suprotnom ostaje samo šutnja.

Nu, nije lako zboriti ni o onima koji za sobom ostaviše osebujan trag svojim velikim djelima. Tolko velikim da se izprjed njih si ušnima utimo i ostajemo bez rie i u šutnji. Nisam mu došal u sprovod. Na grobu sam mu bil samo jednom. Došal sam obi nim danom dopodne. Mirogoj je bil pust i tih. Za zadnji put on i ja bijasmo opet sarni nakon mnogo ljeta kano i prvi put onoga dopodneva u sie nju 1965. u Institutu, u njevogovoj sobi, kada sam mu se došal predstaviti.

I nisam bil došal kano pokajnik. Nisam bil došal ni oprost tražiti. Došal sam pokloniti mu se. **Re-i mu hvala za sve što je u inil za moju Domovinu Hrvatsku.** Dok sam buljil u one vele crne mramome plo e, bilo mi je ne-prilino da mu pred njima velim: Francek, lahka ti bila naša hr-vatska gruda. Umjesto toga, po-sve nesviestno po el sam šapu-tati stihove pjesnika Usko kih elegija: "**Nije velik tko se velik rodi / Ve je velik tko se malen rodi / A kad umre golem grob mu treba.**"

Gospo u Ankicu Tu man srel sam dvadesetak godina nakon onoga našega susreta u Dežmanovoj. 'Bilo je to 4. travnja 2001. uve er u Gornjogradskoj vie nici na predstavljanju knjige akademika Josipa Pe ari a "Za hrvatsku Hrvatsku". Prišal sam joj, pozdravit ju. Sje ate li se Vi mene, gospo o Ankice? upitah ju. - Vi ste Marijan Krmpoti ! Kako vas se ne bih sje ala, Marijane? ona e gotovo razdragano.

Tko zna, upitah se, ho e li se i Francek sjetiti mojega imena ako se sretnemo u šetnji Rajskim Poljanama?

Ili emo se mimo i u šutnji.

ma arskog nacionalizma. Hrvatski su feudalci bili klasno ekskluzivni, drže i samo svoju klasu narodom. Oni su bili jedini politički predstavnici Hrvatske, politički narod, koji mogao biti biran u Sabor. Pripadnik građanstva ili seljaštva, koji nije bio plemićkog roda, a takav je bio Gaj, nije sve do 1848. godine, do ukidanja feudalizma i kmetstva, mogao biti izabran za narodnog zastupnika u Sabor niti se uzdiže do viših državnih položaja.

U hrvatskom narodnom preporodu, uz Gaja, grofu Janku Draškoviću pripada najznačajnije mjesto. Drašković se smatra ideologom hrvatskog narodnog preporoda, prvim našim modernim političarom i državljaninom i jednim od naših najobrazovanijih ljudi onog doba. U njegovom političkom spisu pod nazivom „Disertacija“, izdanom 1832. godine u Karlovcu, iznesene su prvi put na modernoj narodnoj osnovi političke ideje koje ostadoše sve do propasti habsburške monarhije hrvatskim narodnim idealom. To je prva naša moderna politička brošura, idejni i praktički program hrvatske politike utemeljen na kulturnim, gospodarskim i socijalnim elementima. U njemu Drašković upozorava na prave probleme društva.

Sve kasnije političke stranke u Hrvatskoj grade svoje programe na programu koji je Drašković sastavio.

Politički cilj iznesen u „Disertaciji“ jest: ujedinjenje svih hrvatskih zemalja u jednu jedinstvenu

teritorijalnu cjelinu, uspostava prve hrvatske vlade, neovisne od Maarske, i uvođenje hrvatskog jezika kao službenog jezika i kao nastavnog jezika u školama.

Drašković uvjeren je da hrvatska politika mora podleći i u borbi protiv maarizacije Hrvatske ne bude li znala na vrijeme osigurati svoje uporište u narodu, razviti njegove duhovne i materijalne snage, uskladiti socijalne odnose, ojačati iznutra. On je prvi naš političar koji shvaća važnost financijskih i gospodarskih pitanja i unosi ih u politički program, svjestan da je gospodarsko blagostanje preduvjet u politici borbi.

Zanimljivo je istaknuti, da Drašković, iako pripadnik visoke feudalne aristokracije, u svom programu izričito otklanja sve staleške razlike i bio je veliki pobornik ukidanja kmetstva, šesnaest godina prije negoli je kmetstvo ukinuto u Hrvatskoj (1848.).

Ilirski pokret i Ilirska stranka prihvatili su Draškovićev program iznesen u „Disertaciji“.

Važno je istaknuti, da je Ilirski pokret bio nacionalni, politički i kulturni pokret, poznat i kao hrvatski narodni pokret, koji je trajao samo od 1835. do 1843. godine. Bio je to naš autohtoni pokret (prof. Franjo Fancev).

No, sama ideja hrvatskog narodnog preporoda izgrađivala se preko stotinu godina: svaki od pojedinih naraštaja pridonio joj

je udio, svoj i svoga vremena. Posebice treba naglasiti, da je prvi sija preporodne narodne misli bio Pavao Ritter Vitezović, rodom iz Senja. Njegova je „Croatia 1000. rediviva“ bila sjeme iz kojega je niknuta žetva ilirizma (Josip Horvat).

Sva djela Vitezovića, svi njegovi postupci i cjelokupni njegov život bili su motivirani isključivo hrvatskom narodnom preporodnom idejom.

Ilirci su bili nositelji oslobodilačkih težnji svih Južnih Slavena, pa su za ostvarenje svojih ciljeva tražili podršku stranih država, u prvom redu Francuske i Rusije. To je bio razlog da su se protiv njih, Ilirskog pokreta i Ilirske stranke, ujedinili zajedno i Austrija i Maarska, jer su smatrali da Ilirski pokret i Ilirska stranka sa sveslavenskim idejama i tendencijama za ujedinjenjem u Veliku Iliriju pod okriljem ruske vladave i dinastije ugrožava jednako njihove feudalce i nacionalne interese.

U toj borbi protiv Ilirskog pokreta i Ilirske stranke osobito se isticala maarska stranka u Hrvatskoj, poznata kao Unionistička stranka, kojoj je bio politički cilj da se Hrvati pridruže Maarskoj u jednu maarsku državu, s maarskim jezikom kao službenim i nastavnim jezikom u cijeloj Ugarskoj. Maarska stranka optuživala je Ilirce rusofile i veleizdajnike.

Nemoj se srditi što ružin grm nosi trnje,

nego se raduj što trnov grm nosi ruže.

Arapska poslovice

LAUDONOVA LJUBAV

Dalibor Habeduš

GROF PETARZI

Začudio se zapovijedajući general u Hrvatskoj grof Petarzi kada su mu jednog dana najavili majora Laudona i gundao je glasno i vidljivo namrgođeno svom pomoćniku:

- I što traži ovdje u Hrvatskoj?... I zar su ga morali baš meni dodijeliti?

Nedugo iza toga stajao je pred generalom dosta ovisok i mršav čovjek, sav zaprašen od dugog puta i sa svojim mirnim, ali nekako i prodornim pogledom:

- Javljam se, gospodine generale! ... Imam i dekret previšnje vojne kancelarije! ... Dodijeljen sam prvoj ličkoj pukovniji!

Znao je Petarzi za Laudona iz mnogih novinskih članaka, a još više i po onom pričanju iz časničkih krugova, koji su već i zato mrzili Trenkovog prijatelja, jer se obojici optuženih moralo i usprkos raznih optužaba priznati nesumnjiva hrabrost i vojničke vrline.

Bio je Petarzi onizak krupan čovjek i kada bi skinuo bijelu periku, vidjelo se da mu je glava posve ćelava, osim ono nešto malo zaostalih kosa oko uha i na zatiljku.

Ugojeno oblo lice odavalo je čovjeka sklonog dobro prostrtom stolu i upravo nježne i pomno njegovane ruke pokazivale sva ona

svojstva više nego li muške prirode.

Govorio je s mnogim stankama kao da traži pravu riječ, i kako je bio okružen samim laskavcima i ljudima vičnim dubokim poklonima, smetalo ga mirno i ravno Laudonovo držanje.

Prigovorio je već i kod same najave:

- Bilo bi zgodno, majore Laudon, da ste otišli prije u neku gostionicu i da ste se temeljito očistili od puta i prašine! ... Možda ste i na to zaboravili da dolazite pred zapovijedajućeg generala?

Vidio je Laudon da se kod tog čovjeka ne smije nadati nikakvoj sklonosti, zadržtalo mu je lijevo oko, ali se svladao i odgovorio posve mirno:

- Ja sam prije svega vojnik, gospodine generale, i sma-

trao sam za svoju dužnost da se najavim smjesta kod svog dolaska! ... Očekujem daljnje zapovijedi!

Petarzi se služio lornjonom i ogledao Laudona kao da kupuje nekog jahaćeg konja, ili se je Laudonu u taj čas barem tako pričinjalo.

Petarzi je namjerno dobacio:

- A bili ste upleteni i u Trenkov proces, zar ne?

- Upleten i riješen, gospodine generale! ... I da sam bio nedužno optužen, to se vidi i po caričinom dekretu, kojega vaša milost drži u svojoj ruci!

Petarzi je gundao glasno:

- Teško je raditi s buntovnicima i moram vam iskreno priznati da ne ću trpjeti nikakvih svojeglavosti! ... Hoću da u mojim pukovnijama vlada prije svega red i poslušnost! ... Ja ne priznajem nikakvih osobnih inicijativa. ... Vršit ćete samo one naloge, koje ćete primiti od generalata i ni točku više, ni manje majore Laudon!

Laudon je sve to doduše mirno slušao, ali činilo mu se kao i onda kada je stajao pred ratnim sudom. I tamo su mu spočitavali neke osobne pobude i stavljali pitanja s nekim vidljivo afektirajućim glasovima.

Svladao se i nije odogovorio ni riječi, a Petarzi se še-

tao svojim radnim kabinom i razmišljao kuda da pošalje tog za njegovo shvaćanje neugodnog čovjeka.

Laudon ga pomno promatrao, i da je tkogod mogao dočuti njegove misli, bile bi one prazne za zapovjedajućeg generala grofa Petarzija.

General se konačno dosjetio:

- Nastavite vaš put u Bunić! ... Primit ćete pismenu odredbu! ... Upoznali smo se iako ste došli posve zaprašen od puta, i ne trebate me više posjećivati! ... Dekret bit će kod mog pobočnika i imam vam reći samo to, da tražim najstrožu poslušnost!

Lupio je Laudon svojim čizmama, okrenuo se i izašao.

Odsjeo je u dosta neuglednoj karlovačkoj gostionici, propitao za put do Bunića; sjedio u kutu gotovo polumračne sobice i mrmljao u svojim mislima:

- Primio me kao nekog prosjaka! ... I nije mi pružio ruku! ... Ali bilo kako bilo, ne smijem se osvrutati na grubosti jedne lutke u generalskoj odori!

U isto vrijeme bruji je čitav karlovački generalat o Laudonu. Vidjeli su častnici generalovo ogorčenje i laskali mu napadajući Laudona.

Mladi Barun Waldhausen govorio je Petarziju:

- Čuo sam od čovjeka, koji je s tim Laudonom bio zaje-

dno u ruskoj kadetskoj školi, da i nije bio osobit đak! ... Jedino u vojničkim predmetima, mačevanju i gađanju. ... Bio je uvijek čudak i nisu ga pozivali u nikakva društva!!

Petarzi je potvrdio:

- To je i razumljivo, moj mladiću! ... Trebali ste ga samo vidjeti! ... Unišao je posve prašan, ali ja sam mu daka-ko temeljito oprao glavu! ... I ne želim ga više vidjeti! ... Vi ćete mu predati dekret za Bunić!

Negdje poslije podneva javio se Laudon kod pobočnika, primio nalog i promrmljao u svojim mislima: „Zapao sam u lijepo društvo! ... Same lutke!”

U gostionici spremili su mu sobu za noćenje, ali on je odmahnuo rukom. Platilo je i za nekoliko časaka kretala su njegova kola spram jugu!

Na izlazu iz grada ogledao se na Karlovac i promrmljao: „Što dalje! ... Samo što dalje!”

Široka kola s teškim kotačima odskakivala su po neravnoj cesti i mislio je Laudon, naslonjen rukama na balčak svog mača: „I što me čeka? ... I da li će se i dalje tako razvijati?”

Nizali se razni vidici puni brežuljaka; na svakom raskršću susrela su kola po neku vojničku ophodnju, ali kršni Graničari nisu tražili nikakvih isprava.

Vidjeli su odoru carskog oficira i promatrajući te lijepe i stasite njihove pojave us-

koro je Laudon zaboravio na neugodni susret s karlovačkim generalom i onom drugom lutkom, njegovim pobočnikom.

Znao je Laudon što znače ti hrvatski Graničari; prošao je s njima mnoge teške časove i radovalo ga što će se ponovno naći u krugu ljudi, koji su živjeli jedino za svoj vojnički zanat.

Dosjetio se svojih bečkih prijatelja Georga i Pavla Rukavine i opipao se po džepu, da li ima njihovo pismo. Znao je Laudon da će biti dodijeljen ličkoj pukovniji i rekao mu prijatelj Georg na rastanku da posjeti njegovu rodbinu:

- Žive u svojim trnovačkim kurijama! ... Ako ćeš što god trebati, bit će ti pri ruci! ... A onda im reci i to, da ću i ja skoro do naše regimente!

Bunić, trnovačke kurije i jedan sasma nepoznati kraj zauzeli su sve njegove misli, a kako se i sunce primicalo svom zapadu, stala su kola pred malom graničarskom gostionicom.

Sišao je, pokazali mu sobičicu, a onda sjeo ispod nekog razgranatog oraha, naručio vrčić vina i razmišljao o svojim bečkim večerima one bašče u Alserstrasse.

„I sada valja opet iznova započeti! ... I kako je to daleko od Beča! ... I kako je ovdje sve tiho! ...”

Negdje u daljini javila se trublja. Isti akordi kao i u bečkim vojarnama. Javljali su večernju. Sjedio je još

neko vrijeme, a onda se povukao u ložnicu i uskoro zaspa.

Rano u jutro probudili ga neki glasovi i kola su već stajala spremna za odlazak. Promijenili su konje, a i na boku sjedio je novi kočijaš u odori krajiškog vojnika.

Redali su se sve veći brežuljci, a onda nadošle i visoke planine. Rijetka naselja bila su uzorno čista, kuće poredane uz samu cestu, crkve bijelo oličene, a sam put zasađen pomno obrađenim drvoredom.

I opet tu i tamo poneka ophodnja, osamljena kola ili djevojke i žene s kablčićima za vodu. Osjećao je Laudon da prolazi onim za monarhiju sudbonosnim krajem, onom živicom, ogradom, zidom bečkog dvora, gdje se zaustavljaju mnoge opasnosti.

I da nema tog „Konfina“, te granice, gdje je svaki seljak ujedno i vojnik, tko da zna dokle bi doprlo Osmanlijsko carstvo? „Krajina – krvava haljina“, tako su pjevali i panduri iz Trenkovih četa, i

u tom čistom, ali i tihom kraju nitko ne zna da li će dočekati i sutrašnjeg dana.

Prošla su Laudonova kola i pokraj kućice nedaleko granice, gdje je straža priječila svaki prolaz i gdje se pomno nadzirala svaka roba iz turskih krajeva.

Prije svega iz zdravstvenih obzira, jer mnoga je roba dolazila iz dalekog istoka, a u istočnim je krajevima često i gotovo trajno harala kuga.

Nadalje i zbog nenadanih provala na hrvatsko zemljište, jer su i pojedini turski paše poduzimali takve pljačkaške pohode.

A onda i zbog onih raznih bjegunaca, koji su htjeli prebjeći u Tursku; neki od njih zbog bijega ispred zaslužene kazne, a neki i po svojoj pustolovnoj naravi.

A trebalo se čuvati i suvišnih prebjega, skitnica i probisvijeta koji i onako ne će biti od nikakve koristi.

U vremenima, kada je pošast kuge osobito harala, onda je stajalo uzduž bosan-

ske granice i po sedam tisuća stražara, i ako je tko god ipak prešao granicu, tog su zajedno s njegovom robom stavili u „kontumac“.

U bijelu kućicu, prozvanu „kolibom“, koja se sastojala jedino iz sobe, kuhinje i ograđenog prostora za slobodno kretanje na svježem zraku. Pokraj kolibe stajala je i staja za blago, a nekoliko koraka iza toga i groblje. Groblje okuženih.

Tu su zadržavani putnici po nekoliko tjedana, a tu su karantenu morali izdržati i onda, ako na njima nije bilo ni najmanjeg traga pošasti. Ako su s kime razgovarali, bili su od surazgovarača udaljeni šest stopa, i hrana im se dodavala na posebnim kolčićima.

I bilo je teško Laudonu kada su njegova kola prošla pokraj takve turobne i sudbonosne kolibe. Bilo mu je kao da se iznad čitave krajine nadvio golemi kostur sa sablasnom kosom na ramenu.

Nastavit će se ...

AKO JE BOG TA LJUBAV...

Ako je Bog ta ljubav, ako je Bog ta luđost ljubavi, onda kađem: sve je mogu e. Govorim: sve po inje svaki dan. Kađem da se Bog ponosi ovjekom i da je ovjek »uspravan« pred Bogom.

Eto ovjeka. Eto Boga. »Ako te tvoje vlađtito srce osu uje - piše sv. Ivan evanđelist (Prva Ivanova poslanica 3,20) - Bog je ve i od tvoga srca. I on zna sve.«

Mi uvijek okrivljujemo ono što nam se pojavljuje u jasnoj svijesti, a to što se pođavljuje pri jasnoj svijesti ukorjenjuje se u nepoznatim tminama, na rubovima svijesti, u nedoku ivom. Ne treba prebrzo govoriti o grijehu. Znae, teško je, jako je teško govoriti o grijehu!

SVAKA JE LJUBAV USPJEH

Nada ima ime, ona nam nudi Lice: Isusa Nazare anina. Nada je ro ena u Betleheđmu, u samo i i neprihva anju u strahu i napuštenosti. Ona e ipak živjeti u tom dođjen etu umaklom pokolju Nevine dje ice, u tom ovjeku od prvoga dana progonjeđnom nasiljem, mrđnjom i smr u. I njegove dvije ruke pribijene na kriđ da bi zaprijeđile put mrđnji - to ej tako er sva nada. Ona je u jeku boja da bi nadvladala smrt. Ona je na rubu nemogu eg. Ali nam dođvikuje da je svaka ljubav uspjeh.

Što god se dogodilo, ja sam ja - a to je uspjeh.

ANTROPOZOFIJA

(gr . ovjek + mudrost)

Pokret koji u suvremenoj prilagodbi obnavlja neke stare religijske, gnosti ke i okultne tradicije, pođmiješane s krš anstvom, radi stjecanja pune duhovne mudrosti o ovjeku; utemeljio ga 1913. Rudolf Steiner nakon isklju enja iz Teozofskog društva. Cilj se postiđe na duhovnom putu Steinerova u enja, u praksi mediđtiranja i unutarnjih vizija. Uspostavlja se odnos s nadosjetilnim bi ima (andeli), proni e se razvoj kozmosa i svih njegovih sedam faza te se tako postiđe sve ve e savršenstvo i vidovitost.

U tom kontekstu dana je takoder duboka reinterpretacija krš anske dogme o spasenju: Spasitelj se pojavio kao nebesko sun ano bi e u gr ko-rimskoj epohi u liku Isusa iz Nazareta te je pobijedio Lucifera.

Uz okultne, u antropozofiji su prisutni takoder esteti ki elementi (euritmija) te zapadnokrš ansko poimanje ljudske osobe. Odatle proizlazi duboka reinterpretacija hinduisti ke karme i reinkarnacije: više se ne radi o sudbinskom kruženju ponovljenih utjelovljenja i novih rodenja duše, ega se valja riješiti, nego o novoj prilici za potpuniji razvitak svih osobnih mogu nosti dok osoba ne postane isti duh (atman) iz kojeg sve izvire. U tom razvitku osobe antropozofija vidi cilj cjelokupnoga kozmi kog razvitka.

ovjek je shva en kao stvoritelj svoje vlastite slobode na putu prema kona nom rješenju svih zagonetki života i postizanju sveobuhvatnog svjetonazora ujedinenjem mikrokozmosa i makrokozmosa te udioništvom u bođanskoj samospoznaji. U javnosti je antropozofija prisutna svojom pedagoškom praksom (waldorfska pedagogija), djelovanjem u bolnicama i domovima te u proizvodnji ekološki iste hrane za makrobioti ku prehranu, a razvija i vlastite gospodarske zamisli. Pri svemu tome ezoterijski i okultni momenti stavljeni su u pozadinu.

MIRINI VINKOVAČKI KOLAČI

Uštipci

Snimio: Matej Kristan Mirkovi

Pripremila:
Marija Dragun rođj. Takši

Sastojine:

50 dkg glatkog brašna,
5 dkg ulja (1/2 dcl).
2 dkg kvasca,
2 jaja,
1 jušna žlica še era,
1 kavena žlica soli,
10 dkg groždjice,
2,5 dcl mlijeka,
1 jušna žlica ruma ili viskija,

ulje za prženje i sitni še er.

Priprava:

U 2 dcl toplo zagrijanog mlijeka staviti 1 jušnu žlicu še era i kvasac. Ostaviti da se kvasac digne.

Istovremeno staviti groždjice u vodu. Ocijediti ih kad se kvasac digne.

U brašno dodati 1/2 dcl ulja, 2 jaja, 1 kavenu žlicu soli, 1 jušnu žlicu ruma ili viskija, groždjice, mlijeko s dignutom germom, te ostatak mlijeka.

Miješati tijesto kuha om dok ne postane mjehurasto. Ostaviti neka odstoji 15 minuta.

U manjoj posudi zagrijati 1/2 l ulja.

Žlicom zgrabiti tijesto i stavljati u vrelo ulje. Potrebno je uštipke okretati, kako bi bili jednako rumeni s obje strane.

Vaditi na salvetu da se upije višak ulja.

Poslagati na tanjur i posuti sitnim še erom.

Dobar tek!

Cijenjeni,

Srda no vam hvala na opširnom e-mialu koji nam šalžete. Dajemo punu podršku vašoj redakciji na daljnjem radu.
Zbogom

Nikola Ljubas
nikola-ljubas@m-oil.at

Velecijenjeni gospodine Dragun!

Vaš Glasnik je sve bolji i bolji. Sve je više dokumentacije za koju se gotovo i ne zna.

U broju 7 od 19. travnja 2008. godine pod naslovom "Jasenovac nije bio koncentracijski logor", g. An elko Gali iz Chicaga iznosi neke vrlo važne injenice, kao izme u ostalog, da je za vrijeme NDH u Hrvatskoj vojsci bilo ak 28 generala Židova.

Možemo li dobiti imena tih generala, i da li me možete povezati s g. Gali em.

Lijepi pozdrav Vama, Vasem timu, i svim hrvatskim itateljima!

.... dok mu živo srce bije!

Dragutin Vardaj iz Belgije
dragutin.vardaj@skynet.be

Uvaženi,

Zahvaljujem se na Glasniku. Ugodno ste me iznenadili. Moram Vas pohvaliti, jer ovo je vrlo dobar rad, dok je stranica malo nepregledna i "šarolika"...

Samo naprijed i nema predaje...

BOG I HRVATI

Vaš Nedo Popovi
bkk.nedo@gmail.com

Poštovani,

Raduje me što mi šalžete svoj Glasnik, kojeg sam prosljedila svojim prijateljima i time im dala izbor da li da Vam se jave ili ne. O ekujem Vaš šesti broj.

Molila bi Vas, ukoliko je mogu e, da mi pošaljete na moj mail recept uštipaka gospo e Marije Dragun, koji je bio objavljen u 1. ili 2. broju. Ne mogu ga prona i. Zahvaljujem,

Sa štovanjem

elabajc@gmail.com

Dear Glasnik friends,

On my computer I am still unable to open your file without downloading it onto my computer first.

Your simple instructions do not seem apply to US personal computers or mail therefore in order to open file and read the paper I first have to download it using up valuable space. I did try to click on File, then Open, but that process still requires for me to download it. Perhaps I am missing something within the instructions or simply do not understand the concept. I hope someday soon a brain child will think of a better and simpler way to open this without having to save it.

Thank you so much for your effort.

Pozdrav iz sun ane Kalifornije.

Lovac23@aol.com

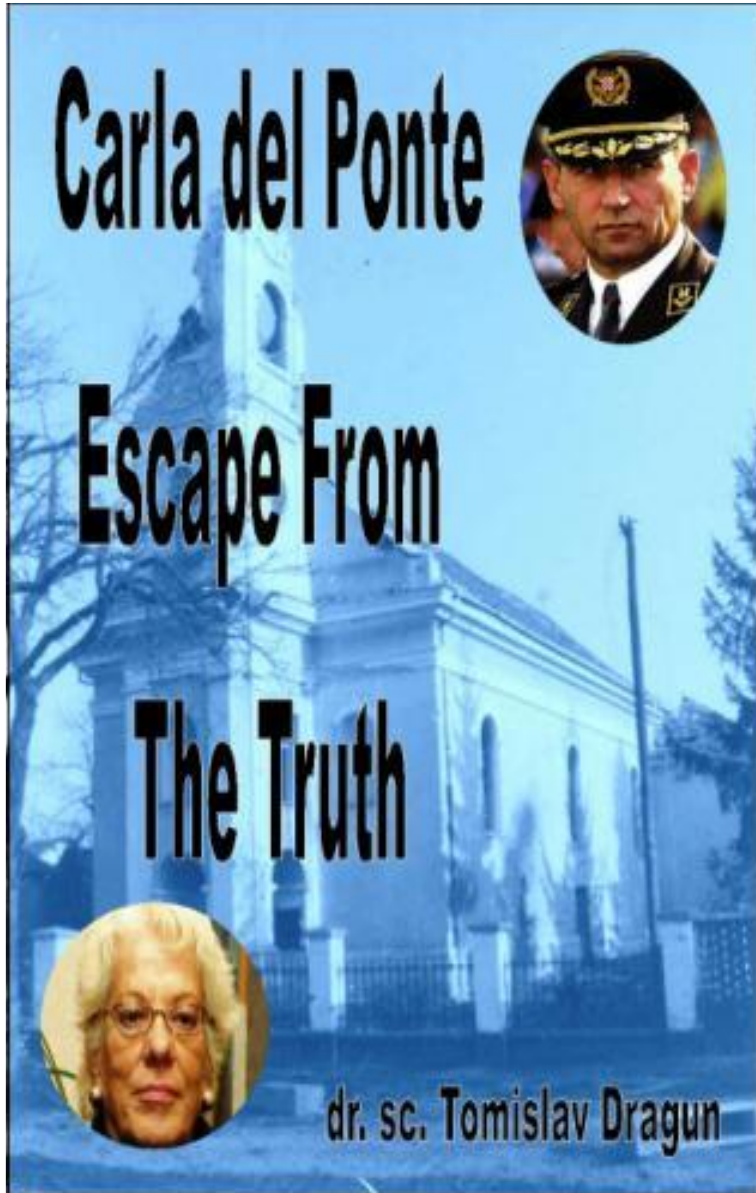

Galerija čitatelja

Stjepan Kolar ljubitelj recepepata objavljenih u Glasniku.

Oglas

U PRODAJI:
knjiga dr. sc. Tomislava Draguna:
"Carla del Ponte Escape From The Truth"

Crno-bijeli tisak, korice u boji, 274 stranice.

Narudžbe na e-mail:
lovorka.dragun.mirkovic@gmail.com

+385/091/33-88-433

Cijena: 70,00 kn (za inozemstvo 10 €) + poštarina
Plaćanje pouzećem

Hrvatski uljudbeni pokret

Udruga za zaštitu prava građana

Pete poljanice 7
10000 Zagreb
Hrvatska

tel: +385 1 29-23-756
fax: +385 1 29-23-757

hrvatska.uljudba@gmail.com
www.hrvatskauljudba.hr
www.svakovamdobro.hr
www.pravednostiljubav.hr
www.borovnicaunas.hr
www.redangus.hr
www.blackdragun.hr
www.laudonovgaj.hr
www.ne-kor.hr

Glasnik

Hrvatskog uljudbenog pokreta

Izlazi subotom

Nakladnik:
Poslovna savjetovanja
Dragun d.o.o.

Uredništvo:

dr. sc. Tomislav Dragun
glavni urednik
091/33-88-431

Hrvoje Mirković
grafički urednik
091/33-88-432

Lovorka Dragun Mirković, dipl. oec.
za izdavača
091/33-88-433

Priloge slati na adresu:

Zagreb, Pete poljanice 7
hrvatska.uljudba@gmail.com

Idejno rješenje:
© Hrvoje Mirković